

DEN UVELKOMNE KRISTUS

 . . . sannelig er vi alle glade for å være her, sunne og sterke som vi er. Bare tenk, at, det er mange mennesker i dag som ikke kunne komme på møtene på grunn av sykdom og mange fæle ting. Og døden holdt noen borte. Og sykdom holdt andre borte. Og skuffelser holdt andre borte. Men Gud har ført oss sammen igjen, for å tjene Ham. Vi er så lykkelige over disse tingene.

² Og nå, som vi er kommet sammen, ønsker jeg bare å si noen få ord om våre siste møter i utlandet, da dere alle ba så sterkt for oss, at Herren skulle gi oss et fantastisk møte. Det gjorde Han. Og vi er så glade for å melde at mange sjeler ble frelst. Det er hovedsaken, sjeler som blir frelst, født i Guds rike. Vi, dere vet at vi. . .

³ Forkynnelsen av korset medfører iakttakelse, det medfører problemer, det medfører støy, og vi kan ikke forvente å være immune fra alt det. Vi må bare ta dem som de kommer. Så vi—vi fikk litt problemer da vi forlot Zürich. Nå, jeg kan kanskje forklare hva det var.

⁴ Kirken, den første reformatoren var Martin Luther, som vi alle vet. Og den andre var Zwingli, og Zwingli gikk inn i—til . . . ut av . . . inn i Sveits. Og der, i Zürich, ble Bibelen først oversatt til engelsk, hele Bibelen, fra den første oversettelsen, ble gjort i Zürich, Sveits. De henger fremdeles fast i det gamle tankegodset fra Zwingli. Og Zwinglis oversettelse forneker jomfrufødselen. Han tror ikke på jomfrufødselen. De sa at Han var Josefs sønn, “kalt Guds Sønn”.

Og vi tror at Han var Guds Sønn, at Han ble født av Faderen, Gud, som ga Han Hans fødsel gjennom skapelse.

⁵ Og Billy Graham, vel kjent, alle vet hvem han er, så og si, han var der inne én dag før meg. Og gjett om de kritiserte den stakkars gutten, gjorde bare narr av han, hvor det ikke . . . de behøvde ikke det. De sa: “Han satte en permanent bølge i håret sitt.” Og sa: “Han kom til kirken som om han skulle til en slags arena, og ikke til en kirke.” Og sa: “Han forkynte som en fantastisk amerikansk såpeselger.” Og—og sa: “Du kunne lukte han på ti fots avstand, med parfyme”, og bare alle slike ting, gjorde bare narr av gutten. På grunn av hva? Han fortjente ikke det.

⁶ Jeg hørte Billy, var der da. Han forkynte at Herren Jesus Kristus var den suverene Guddom. Det stemmer. Han sa: “Det er mange menn som reiser seg opp, og filosofer og så videre, men Jesus Kristus var Gud Selv manifestert i kjøtt.”

7 Broder, jeg ropte “amen” så høyt jeg kunne, for jeg vet at det er sant. Jeg tror det. Vel, selvsagt, da jeg så måten de behandlet han på, gikk jeg rett inn i hans sted. Begynte først med den suverene Guddom, at Jesus Kristus var Jehova Gud manifestert i kjøtt. Vel, ved å gjøre det ga Herren oss femti tusen sjeler i de fem kveldene med møter.

Og da de så hørte at vi skulle dra opp til Tyskland . . . Nå, der er det stat og kirke. Det kirken forteller staten, det gjør staten.

8 Og vi har ofte undervist om, mange ganger . . . Hvis jeg har noen her som er en katolsk venn, sier jeg ikke dette nå for å kritisere kirken din, ikke i det hele tatt. Nei, sir. Jeg har tusener og titusener av katolske venner. Men vi har ofte tenkt, i den første tiden da Den katolske kirke forente seg, med kirke og stat sammen, i det pavelige Roms dager, og hvilken forfølgelse det medførte.

9 Vel, broder, protestanten er like ille, om ikke verre. Den protestantiske kirken behandlet meg dobbelt så ille som den katolske kirke noen gang har behandlet meg. Det stemmer. Så, da de så dro opp dit, og sendte bud til Tyskland og ba de tyske myndighetene om å ikke ta imot meg. At jeg var fullstendig imot læren, og jeg ikke var noe annet enn en bedrager, og å ikke ta imot meg.

10 Og de hadde bygd et stadion der, som hadde plass til tretti tusen mennesker. Da de nektet meg å få det vanlige fotballstadionet, vel, fordi staten eide det, Hitler bygde der, da gikk de ut og satte opp et gigantisk møtetelt som kunne romme omtrent tretti tusen, åpnet opp siden, så du kunne fortsette å fylle opp bakover. Et sted hadde vi tretti tusen under taket. Og de sendte bud om at—at jeg var en bedrager, og om å ikke ta imot meg i det hele tatt.

11 Og, så da satte regjeringen seg ned og sa, tommel ned, jeg kan ikke komme inn. Dr. Guggenbuhl, en venn som . . . Nasjonal advokat sendte bud ned dit og dro ned dit og sa: “Nei, sir. Han kan ikke komme inn. Vi vil ikke ta imot han.”

12 Så han drar ned. Det er i den amerikanske sonen, ved Kar- . . . ved—ved Karlsruhe, som betyr “Karls hvile”. Han dro ned dit til obersten i den amerikanske hæren, som er den amerikansk-okkuperte sonen der inne. Og han gikk til obersten og sa: “Hvorfor kan vi ikke la denne amerikanske evangelisten komme inn?”

Han sa: “De hadde Billy Graham der oppe, og”, sa, “hvorfor kan vi ikke la denne broderen komme inn?”

Og så, obersten sa: “Vel, jeg ser ikke noen grunn til at dere ikke skulle kunne det.” Sa: “Hvem er forkynneren?”

Sa: “Det er broder Branham.”

13 Sa: “Broder Branham.” Sa: “Han ba for moren min, og hun ble helbredet i Amerika.” Så, broder, det åpnet døren. Spilte ingen rolle hva de sa. Det åpnet døren. Så de slo døra på vid gap, og—og vi dro rett inn og hadde møtet.

14 Den første kvelden, for å komme inn, ut av folkemengden . . . Vi ville ikke—vi ville ikke forkynne Guddommelig helbredelse. Vi holdt oss unna det. Ville bare ikke be for de syke. Først fikk vi dem på Evangeliet, først, for å være sikre. Så, for å få meg ut, for å beskytte meg fra å bli skutt, fra buskene, tok de menn, og bare svermet rundt og rundt meg, på den måten, så det . . . de ikke kunne få meg i siktet, skjønner dere, til jeg kom inn. Og vi ble angrepet første kvelden, med en bil . . . Vel, bare fanatikere. Og—og jeg kom meg fint inn i bilen. Billy, jeg måtte gripe tak i han for å få han inn, for noen fikk nesten tak i han. Og så, da, så da vi kom inn . . .

15 Så, på den andre, tredje kvelden, begynte vi å be for syke. Og den kvelden førte de til plattformen en av de vakreste opplevelsene jeg har hatt i hele mitt liv. En liten jente . . . Nå, det er ikke . . .

16 Nå, denne frekkheten er ikke det tyske folk. De er de triveligste menneskene jeg har møtt i hele mitt liv. La meg si deg, om jeg skulle bodd et annet sted, utenom Amerika, ville jeg valgt Tyskland, uten tvil. Og de er ydmyke. De er mye bedre enn sveitserne. Sveitserne er ålreite, men sveitserne har aldri hatt vanskeligheter.

17 Akkurat som amerikanerne her, ser dere, vi—vi har aldri blitt bombet her borte, eller noe. Vi bare . . . Krigen kommer, vi lever av landets rikdommer, og guttene drar over og dør, og kommer tilbake, vi ser det aldri.

18 Men disse tyskerne har blitt slått til jorden, hvor mødrene deres ble brent med gass, og armene deres. Og de kunne finne sin mammas hodeskalle ligge der, hvor hun holdt en baby tett inntil seg på den måten. De vet hva bønn betyr. Og de er ydmyke og villige.

19 Og så, den kvelden, på det møtet, satt alle avisene rundt omkring og alt mulig. Og alle menighetene kritiserte, og ikke sponset av noen av dem. Så vi bare satte opp møtet, og tusener kunne ikke en gang få en plass til å komme seg til teltet og stedet vi var på.

20 Og der, mens Den Hellige Ånd beveget Seg, og inspirasjonen kom over meg, var det en kvinne som lå der, og fortalte at ryggraden hennes var spist i to, med tuberkulose. Hun var bundet til en planke. Jeg sa: “Løs henne.”

Og en lege reiste seg opp og sa: “Å, dere kan ikke gjøre det!”

21 Jeg sa: “Løs henne, for SÅ SIER HERREN.” Opp fór hun og løp gjennom den bygningen, var så perfekt og normal hun bare

kunne være. Og hennes—hennes . . . Hun var barbert, og kom til plattformen.

²² Omtrent femten minutter etter det, startet de bønnekøen, fortsatte videre. Og her kom en liten jente, omkring seks år gammel, eller åtte år gammel, omtrent på alder med min lille Becky, to lange fletter hang ned på ryggen hennes. Hun gikk nesten av plattformen. De grep henne og tok henne med bort. Da hun kom til meg, begynte hun å legge sine . . . hadde det vesle hodet sitt her nede, og hun la de små hendene sine rundt meg slik som *dette*. Og hun var blind, hadde blitt født blind. Hun hadde aldri sett.

²³ Og da vi hadde bedt for henne, ærlig talt, venner, jeg tror at hadde jeg vært den verste hyklerin i verden, så ville Gud ha æret det barnets tro. La armene sine rundt på den måten, og la det lille hodet sitt inntil mitt bryst. Og jeg ba for henne. Og jeg sa til Herren: “Jeg forlot Becky og dem gråtende, hjemme, vet Du. Men jeg . . . Du sendte meg hit for å be for dette barnet, tror jeg.”

Og da jeg løftet det vesle hodet hennes opp, så hun seg omkring. Hun sa: “Hva er de tingene?”

Jeg sa: “Det er lys, søte deg.” Skjønner? Og hun . . . Tolken fortalte det til henne.

²⁴ Så da, hun kunne—hun kunne se. Og moren hennes begynte å skrike og løp opp til plattformen. Og hun hadde aldri sett moren sin før. Hun begynte å stryke henne over kinnene. Hun sa: “Er du moren min?” Hun sa: “Du er så søt.” Og på den måten. Hun hadde aldri sett moren sin i hele sitt liv.

²⁵ Og så kom det en mann, den neste var en mann som hadde blitt født døv og stum, omkring femtifem år gammel. Hadde aldri snakket eller hørt i hele sitt liv. Og da hørselen og talegaven kom til han, og han . . . De hadde snakket med fingrene sine, til han, vet dere. Og jeg sa til han: “Snakk nå og be han si bare hva han . . . jeg sier.” Og jeg sa: “Mamma.”

Han sa: “Mamma.”

Jeg sa: “Jeg elsker Jesus.”

²⁶ Han sa: “Jeg elsker Jesus.” Og tolken var . . . Han var tysker, snakket engelsk, for det var det eneste han noen gang hadde hørt, skjønner dere, var akkurat da det eneste han kunne si var—var engelsk. Ser du, han kunne snakke engelsk, like godt som han kunne tysk. Han var bare født i Tyskland. Så dere skjønner hva jeg mener? Han kunne snakke engelsk, fordi det var alt han noen gang hadde hørt, og det var meg som snakket til han. Skjønner? Jeg sa: “Si ‘mamma’.” Og hun sa: “Mamma.”

Og jeg—jeg sa: “Si ‘jeg elsker Jesus.’”

“Jeg elsker Jesus.”

Og jeg sa: “Pris Herren.”

Sa: "Pris Herren."

²⁷ Og oversetteren måtte si tilbake til denne tyskeren, til tyskeren, ble oversatt fra engelsk tilbake til tysk igjen. Du verden, neste dag sto avisen i full flamme, alt mulig.

²⁸ Så forstanderne i statskirken, en gruppe av dem kom ned, og de ønsket å ha frokost med meg, og omtrent to hundre, tre hundre kom ned. Å, jeg antar, noe kanskje som dette tabernaklet, full av mennesker. De kom ned til et stort hotell, og de sa: "Hvis Det kan bevises å være Sannheten, at Det ikke var trolldom." Ha nåde! Sa: "Hvis Det ikke var trolldom", vel, de ville være klare til å protestere imot kirken og komme ut, hvis de ikke ville ta imot Det.

²⁹ Så, kom ned den morgenen, jeg sa: "Brødre, trolldom? Det er absolutt totalt umulig for en demon å ha noe som helst med Guddommelig helbredelse å gjøre." Jeg sa: "Jeg vil—jeg vil bestride det, fra hvor som helst. Ethvert Skriftsted er imot det. Og det er ingen makt hos djevelen, i det hele tatt, til å utføre Guddommelig helbredelse." Jeg sa: "Det er ingen ting i djevelen som kan helbrede. Hvis det er . . . Jesus Selv sa: 'Hvis satan kan kaste ut satan, da er riket hans delt og kan ikke bli stående.' Skjønner? Han kan ikke kaste ut satan. Helbredelse kommer bare fra Jesus Kristus."

³⁰ Og så, de satt der en liten stund, og de sa: "Vel, vi kan ikke forstå angående disse visjonene. Vi—vi vet bare ikke." Sa: "Vi, hva vi tenker, er . . . Du er nødt til å gjøre dette klart for oss." Sa: "Vi tenker, at hva det er, at du går rundt på dagtid til disse husene, og gir folk bønnekortene deres, og bringer dem opp på plattformen om kvelden, og da har du snakket med dem, og du vet hva sykdommen deres er, og alt om livet deres."

³¹ Jeg sa: "Broder, jeg kan ikke snakke tysk, og jeg kan ikke. Hør her." Jeg sa: "Når jeg formidler visjonen, kan jeg ikke en gang si navnet deres. Jeg må stave det. Den vil stave navnene deres og stedene de kommer fra, som 'w, x, y; o, p, q, r', et eller annet i den duren, som er navnet deres." Jeg sa: "Hvordan gjør jeg? Spør folket. Finn ut gjennom dem. Vel", sa, "guttene gir bønnekortene i selve møtet. Og hva med alle, alle de som ikke en gang har bønnekort?"

"Vel", sa de, "vel, kan det være djevelen som gjør det?"

Jeg sa: "Kan djevelen helbrede?" Jeg sa: "Hvis det . . ." Jeg sa . . .

"Kan det være mental telepati?", sa de.

³² Jeg sa: "Vel, kan mental telepati få blinde til å se?" Jeg sa: "Sa de ikke det samme om vår Herre? Da de sa: 'Vel, denne mannen har en djevel.' De så Ham forutsi ting og fortelle det til folk. De sa: 'Han har en djevel.' Og fariseerne sto frem og sier, en annen

gruppe av dem, sa: ‘Kan djevelen få de blinde til å se?’ Nei, sir. Han kan ikke.’

Så da, under frokosten den morgenen, hadde de en tysk fotograf der for å ta bildene av frokosten.

³³ Nå, vi er alle klar over at våre kameraer er små amatører sammenlignet med det tyske objektivet. Alle vet det, som kjøper teleskop eller tyske . . . Vel, for eksempel, vårt lille Argus-kamera. Jeg har et. Du får det for sekstini dollar, med alt utstyret til det. Og det er en trettifem-millimeter. Ålreit. Det tyske Leica, i trettifem-millimeter, koster fem hundre dollar. Det er faktisk forskjellen, mellom sekstini og fem hundre dollar. Å, og det er langt ifra noe vår . . . deres objektiv og vårt.

³⁴ Og de hadde et stort kamera som sto der oppe, tok bilder av møtet, av—av frokosten. Og de spurte om hvordan den inspirasjonen . . . De sa: “Vel, vi føler at det er avtalt spill. Det er et eller annet som—som du har. Det er mental telepati. At tyskere kanskje kan se på kortene sine, eller noe, og de kan overføre det til deg.”

Jeg sa: “Så hvordan kommer helbredelsen?” Jeg sa: “Hvem forutsier disse tingene, hvem, hva, som skal skje?”

“Vel”, sa, “kanskje det er mental telepati også.”

Og jeg sa: “Da tror dere ikke på Gud.”

“Å, vi tror på Gud, joda. Vi tror på Gud. Men vi gjør ikke . . .”

³⁵ Jeg sa: “Broder, du er—du er bare født blind, det er alt. Skjønner? Du, du ble født blind, og jeg tviler på om du noen gang vil få synet ditt eller ikke.” Og jeg sa: “Hvis . . . Jeg ville heller vært fysisk blind enn å være åndelig blind på den måten. Vel”, jeg sa, “det hadde vært mye bedre for dere om dere alle var fullstendig blinde, måtte bli ledet omkring etter øynene deres, etter hendene deres, så dere ikke hadde øyne. La noen andre være øynene deres, for å lede dere.” Jeg sa: “Det hadde vært mye bedre for dere. Men”, sa jeg, “fordi dere ser de tingene som profeter har lengtet etter å se. Dere ser de tingene som store menn lengtet etter å se, og likevel vil dere ikke tro det.” Jeg sa: “Jesaja talte sannelig riktig om dere, da han sa: ‘Dere har øyne og kan ikke se, og ører og dere kan ikke høre.’” Og om . . .

De sa: “Vel, hvis det fotografiet av Herrens Engel, som du har på plattformen der borte”, sa, “hva med det?”

³⁶ Jeg sa: “Det er bevis, vitenskapelig bevis på at Jesus Kristus fremdeles lever og regjerer.” Jeg sa: “Det er den samme Ildstøtten, eller Lyset, som fulgte Israels barn og førte dem gjennom ødemarken og tok dem til løfteslandet. Og enhver leser vet at det var Paktens Engel, som var Jesus Kristus.” Og jeg sa: “Han var hos Faderen før verdens grunnleggelse. Han har alltid vært. Og Han er den samme i dag.”

“Å”, sa, “vi hører om dere amerikanske fantaster, Guddommelige helbredelsesmøter og ting.”

³⁷ Jeg sa: “Jeg snakker ikke om dem. Det er ikke temaet. Jeg snakker om min egen tjeneste nå. De brødrene kan forsvare sine. Men”, sa jeg, “jeg snakker om min egen. Skjønner?”

Og han sa: “Vel, vi har hørt alle de greiene, og alt det der.”

³⁸ Jeg sa: “Vel, hvis du ønsker å tro, er du en troende. Hvis du ikke gjør det, da er du ikke en troende, det er alt.” Og jeg sa: “Jeg kan ikke forklare det. Det er ikke nødvendig at jeg prøver på det. For om jeg hadde prøvd, ville jeg prøvd å forklare Gud. Og hvem kan forklare Gud? Og Gud har gjort det slik at ingen av oss kan forklare Gud. Vi tror Gud ved tro. Ikke ved hva vi ser, ikke ved kunnskap. Men ved tro, tror vi Gud. Gud er. . . må bli tatt imot ved tro, ufor- . . . uforklarlig. Du er nødt til å ta imot det. Hvis det kan forklares, da trenger du ikke lenger å bruke tro, hvis du kan forklare det. Skjønner, du har ikke. . . Du kan vite detaljene.”

³⁹ Hvor mange forstår det? Forstår dere? Du kan ikke forklare Gud. Du må tro Gud. Det er et mysterium for deg, men du må ta imot det. Det er basert på din tro, å ta imot noe du ikke kan forklare. Amen. Det er veien. Slik er det. Ser du, du må forklare noe, og tro noe som. . . Jeg mener, tro noe som du ikke kan forklare. Det er umulig å forklare det.

⁴⁰ Vel, de satt og klødde seg i hodet. Og, å, du vet hvordan Guds suverenitet alltid er på saken. Er Han ikke? Uansett hva som skjer, er Gud på saken. Akkurat i det svært avgjørende øyeblikket, akkurat på det tidspunktet da hundrevis av disse pastorene fra statskirken satt der under denne frokosten.

⁴¹ Og dette store, tyske kameraet sto der. Og han tok bildet, og rullet en filmrull, snudde den rundt akkurat som en trettifem-millimeter, bare så stor. Stort, digert kamera som tok alt på den måten, bare å knipse, rulle den og fortsette å ta bilder.

⁴² Og omtrent da, sa jeg: “Bare et øyeblikk. Den jeg snakker om er her nå.” Jeg sa: “Han er—Han er her, til stede.” Jeg sa: “Jeg ser Den. Og Han beveger Seg.” Vel, tyskeren flyttet kameraet sitt rett inn slik.

Han sa: “Jeg vil prøve det.” Han tok bildet.

⁴³ Jeg sa: “Det er denne mannen som står akkurat her. Han er en leder for trettito tusen kommunister, står der.” Og tolken overbrakte det til han. Jeg sa: “Han er ikke tysk.” Jeg sa: “Han er italiener. Han kommer fra Italia.” Og jeg sa: “Han er ikke tysk i det hele tatt.”

“Og det var sannheten”, sa han.

Og jeg sa: “Du kom helt nylig. . . ble omvendt.”

“Ja.”

Jeg sa: “Du tok opp en Bibel. Du ble oppdratt som katolikk.”

“Ja.”

⁴⁴ “Og du tok opp en Bibel. Og du tok Bibelen, og du leste Den og ble overbevist om at Det var . . . Jesus Kristus var Guds Sønn. Og du—og du tok imot det.”

Han sa: “Det stemmer.”

Og jeg sa: “Nå er du skjult fra den katolske kirke og har et barnehjem høyt oppe i fjellene.”

Han sa: “Det stemmer.”

Og jeg sa: “Grunnen til at du ikke spiser frokost, er at du har slike mageproblemer at du ikke kan spise frokost.”

“Det stemte.” Og han begynte å gråte.

Jeg sa: “Men SÅ SIER HERREN: Du er helbredet. Spis din frokost.” Det avgjorde saken.

⁴⁵ Og de tok bildet. Og de tok . . . Og det kameraet som står der nå, som tar det bildet, hvert eneste ett. Og han tok tre bilder av Herrens Engel. Og tok deretter fem eller seks etterpå. Fem eller seks før. Og Det viste seg i ne- . . . i kameraet igjen, Herrens Engel som kom ned. Da Den kom, steg ned. Da Den kom over meg. Og når Den går bort. Og jeg har dem her på plattformen denne morgen, som ble trykt i alle de tyske avisene, og overalt ellers. Og jeg har det her nå, med bildene av Herrens Engel. Å, du!

⁴⁶ Herren Jesus svikter aldri. “Himmel og jord vil forgå”, sa Han, “men Mitt Ord vil aldri forgå.” Han sa: “Jeg, Herren, har plantet Det, Jeg vil vanne Det dag og natt.” Halleluja! “For at ingen skal plukke Det fra Min hånd, vil Jeg vanne Det dag og natt.” Skjønner?

⁴⁷ Nå, jeg har en hel bunke av dem her. Det er omtrent to dusin. Men her er bildet, det jeg holder oppe *slik*. Og kanskje, etter møtet, vil jeg få broder Neville, hvis han vil ta vare på det, kan han vise det til dere etter møtene.

⁴⁸ Og, nå, nå, her er bildet fra forkynnerfrokosten. Nå kan dere se hvordan lysene er her oppe, hvordan rommet ser ut. Og det er omtrent seks, etter, før dette, og seks etter.

⁴⁹ Nå, der er Det. Dette er meg, som står akkurat *her*. *Det* er tolken. Og *Det* er dr. Guggenbuhl. *Det* er broder Bosworth. *Disse* er alle statskirkepastorer, grupper av dem. Ålreit.

Nå, da Det—da Det traff, synes det. Dere ser, det er ikke noe lys eller noe der inne, ser dere, da Det traff.

⁵⁰ Nå, da jeg sto opp og sa: “Reis dere, Herrens Engel er her”, *Her* Er det. Nå, det var da Det kom ned. Dere ser, her er jeg, står akkurat *her*. Det kommer ned. De tok bildet av Det, steg opp, kom ned fra taket, så å si, kom ned. Dere ser at alle sammen ser. Og dette bildet, her, er sett fra siden.

51 Og her, denne mannen *her*, med kragen brettet opp, er mannen som snakker med meg. Ser dere? Det er han som gir . . . jeg snakker til, *her*, ser dere, og han ser på. Jeg sa: “Visjonen er om denne mannen som står tvers overfor her. Og så, hvilket bønnekort har du? Skjønner?” Dere ser hva de . . . Der er de.

52 Nå *her* er Det, når Det allerede har kommet ned, og dere kan ikke se noe annet enn bare skuldrene mine der. Det er når visjonen pågår, når Den forteller ham. Og *her* er hvor Det er, når Det går bort fra mitt ansikt, med halve ansiktet mitt skåret bort der med visjonen, Herrens Engel, Herrens Herlighet som går bort. Ser dere Det akkurat der? Og her er Det etter at alt var over, ingensteds.

53 Så de har det nå, det har gått gjennom hele Tyskland. Det kommer nå gjennom statene og de forskjellige religiøse ukebladene. *Der* er et, kommer ned. *Her* er et når Det er på. Og *her* er et når Det går bort. Ser dere?

54 Å, Han lever, Han lever! Kristus Jesus lever i dag. Så, midt i konflikten, aldri bekymre dere, Han er fremdeles Gud. Han har alltid gjort det. Jeg har vært så takknemlig for det.

55 At, jeg vet, her i min hjemby, det er vanskelig å bli forstått her, og spesielt siden det er hjemme. Det er det vanskeligste stedet i verden, så klart det er. Ikke for dere, mine venner. Men, vel, sa ikke Jesus det samme? Blant dine egne, det er—det er det verste. Så klart, de kan ikke hjelpe for det. Folk ønsker ikke å være, men de er. Skriften kan ikke annet enn å gå i oppfyllelse. Den må gå i oppfyllelse. Den kan ikke brytes. Skriften må gå i oppfyllelse. Så, Jesus lever i dag.

56 Og venner, dette lille, gamle tabernaklet, i dag, med sine primitive vegger, og til de fremmede som er i våre porter, vi ønsker dere så hjertelig velkommen hit i Herren Jesu Kristi Navn, som Hans elskede barn. Og vi elsker Ham og ønsker at dere skal nyte dette fellesskapet sammen, denne morgen, som vi taler om den levende Guds Ord.

57 Og jeg ønsker bare at dere ber for meg. Jeg er i et veikryss i livet mitt på dette tidspunktet. Jeg har vært på vei til dette punktet i lang tid. Og jeg har til slutt nådd frem, dette stedet, hvor jeg må ta en stor beslutning med det samme. Så be for meg. Vil dere gjør det? [Forsamlingen sier: “Amen.”—Red.]

58 Jeg vil bare gi dere litt forståelse. Jeg har stått mellom brødre, uten å representere noe, kommet fra den ene til den andre. Og jeg har lagt merke til, i å stå mellom dem, har jeg brakt meg selv til dette stedet. Det er . . .

Jeg ble ordinert her nede av dr. Davis, vet dere alle, i den vesle baptistkirken her borte. Og nå den . . .

59 Jeg har ofte fortalt dere at jeg har funnet to klasser av mennesker. En av dem er baptistene og fundamentalistene, som

har en god mental forståelse av Ordet. På den andre siden finner jeg de full-Evangeliske, metodistene, nasareerne, pilgrim holiness, pinsevenner, alle dem. De har troen. En av dem har klatret opp for å motta Den Hellige Ånd, og dette . . . men, de er så løse med Den, de vet ikke hvordan de skal kontrollere Den. Og de—de andre her borte, kjenner Ordet og hvordan plassere Det, men har ikke noe tro sammen med Det. Om jeg bare kunne få pinsetro inn i baptistteologi, (hva?) ville Menigheten være reiseklar. Det stemmer, hvis jeg bare kunne få det. Disse herlige gavene fra Pinsen, det er en skam hvordan dere har tråkket dem ned og behandlet dem dårlig, og så videre.

Her, jeg vil fortelle dere litt om noe som hendte her om dagen, bare for å vise dere.

⁶⁰ Jeg vil si dette fordi det er tabernaklet, og dette er hjemme. Jeg forkynner hva jeg vil, ser dere, og her, eller hva Herren ber meg om, mener jeg. Skjønner? Jeg mener ikke å si det: “Hva jeg vil.” Jeg ville ikke si det, fordi jeg . . . det ville vært mine egne begjær.

⁶¹ Men jeg—jeg hørte en kommentar her om dagen, som noen hadde—hadde sagt om en vogn. En kar sa: “De hadde et fantastisk møte.” Og sa, at: “Men”, sa, “det var ikke nok ånd, det var ikke nok liv i det.”

⁶² Og den gamle forkynneren sa: “Vel”, sa, “da jeg pleide å bo på gården, dro jeg ut på gården, og jeg dro med vognen min tom, og hver gang jeg traff en liten hump, ville den knirke og knake, smelle og hoppe og holde på.” Sa: “Da jeg lastet den med god mat og produkter, kjørte jeg den tilbake. Og den traff de samme humpene uten å rokkes i det hele tatt, en godt lastet vogn.”

Så det vi trenger i dag er en godt lastet, solid vogn, at vi vet hvor vi er på vei, ledet av Den Hellige Ånd.

⁶³ Nå, for en tid siden, la meg si deg hva . . . Vet du hva min—min teologi er? Gjenløsende kjærlighet. Når dere har kjærlighet for hverandre. Skjønner? Uansett hva disse andre tingene er, hvor mange gaver vi har, eller hvor mye av *dette* vi har, eller hvor mye av *det*. Hvis vi ikke har kjærlighet for hverandre, er vi—vi fortapt. Det er alt.

⁶⁴ Jeg gikk til en kar. Nå, brødre, jeg bruker navn på menigheter her denne morgen. Jeg mener ikke noe ondt med det. Men jeg gikk til en kar som hørte til Assemblies of God. Han kjente ikke meg. Det er flere år siden. Jeg gikk bort til han, jeg sa: “God dag.”

Han sa: “God dag.”

Jeg sa: “Jeg forstår at du er en forkynner.”

⁶⁵ Han sa: “Jeg er.” Og rett før . . . en betydningsfull mann i Assemblies of God, han ville at jeg skulle bli med i Assemblies of God. Han sa: “Kom, bli med, for vi er den største pinseorganisasjonen i verden.”

⁶⁶ Jeg sa: “Det er kanskje riktig, min broder, men jeg ønsker å stå mellom dere alle og si: ‘Vi er brødre’, forstår du.” Jeg sa: “Jeg er kanskje langt utpå jordet i noe av mitt, kanskje du også er det, men la oss være brødre uansett. Ikke sant? La oss være brødre.”

Og han sa: “Å”, sa han, “åleit. Vi har menigheten.”

⁶⁷ Så jeg gjorde tilfeldigvis en undersøkelse. Jeg gikk bort til en kar, jeg tok bare den negative siden, på begge sider, for å prøve det ut. Jeg gikk bort til en bro- . . . , denne broderen, og jeg sa: “Jeg hører at du tilhører Assemblies of God, en forkynner.”

Han sa: “Jeg er.” Han sa: “Hva er du?”

Jeg sa: “Jeg er baptist.”

Og han sa: “Vel, har du mottatt Den Hellige Ånd?”

Jeg sa: “Ja.” Jeg sa: “Jeg har mottatt Den Hellige Ånd.”

Han sa: “Taler du i tunger?”

Jeg sa: “Ja. Ja, jeg talte i tunger.”

Han sa: “Broder, du har Den. Halleluja. Pris Herren. Der er Det.”

Jeg sa: “Ja”. Jeg sa: “Jeg mottok Den Hellige Ånd og talte i tunger, og for beviset for det.” Og jeg sa . . .

Han sa: “Å, du vil komme ut av den gamle, stive, formelle baptistkirken da. Halleluja!” Og han talte i tunger noen ganger.

Jeg sa: “Ja, jeg mottok Den Hellige Ånd, ble døpt i Jesu Kristi Navn. Og . . .”

Han sa: “Du hva for noe?”

Og jeg sa: “Jeg tok imot Den Hellige Ånd og ble døpt i Jesu Kristi Navn.”

Han sa: “Du får ikke Den Hellige Ånd på den måten.”

Jeg sa: “Du er litt sent ute med å fortelle meg det.” Jeg sa: “Jeg har allerede gjort det.” Så han sa . . . Og jeg sa: “Jeg—jeg—jeg har allerede . . . jeg har allerede gjort det.”

Og han sa: “Å, du kan ikke få Den på den måten.” Sa: “Tror du på den slags vranglære?” Skjønner?

Jeg—jeg sa: “Å, jeg ville ikke kalt det vranglære.” Jeg sa: “Bibelen lærer det.”

Han sa: “Kom deg ut av huset mitt. Jeg vil ikke ha noe med deg å gjøre.”

Jeg sa: “Okay. Herren være med deg, broder.” Gikk ut.

⁶⁸ For ikke lenge siden, en gammel baptistforkynner der ute . . . Det var min første reise til Phoenix, Curtis. Jeg dro for å treffe denne gamle gutten. Gikk inn til ham, og jeg sa: “God dag, sir.”

Han sa: “God dag.”

69 Jeg sa: “Jeg hører du er baptistforkynner.” Langt tilbake der borte, da denne lille gamle gutten, der borte på det stedet, ble helbredet, med lungeproblemer, bak, hvor det tuberkuløse stedet er der bak. Jeg glemmer navnet på stedet. Og, så jeg bare sa: “Jeg hører du er baptistforkynner.”

Han sa: “Ja.”

Jeg sa: “Har du tatt imot Den Hellige Ånd?”

Han sa: “Vel, hva er du, pinsevenn?”

70 Og jeg sa: “Ja, jeg er pinsevenn.” Jeg var baptist for den andre, men jeg var pinsevenn for han her. Jeg sa: “Ja”, jeg sa, “jeg er pinsevenn”. Jeg sa: “Har du Den Hellige Ånd? Beviset, tale i tunger?”

71 Han sa: “Mhm”, han sa, “vel”, han sa, “la meg si deg, broder”, han sa, “det er helt i orden”. Han sa: “Men, vet du, jeg har bare aldri . . . Av en eller annen grunn har jeg bare aldri sett det på den måten.” Han sa . . .

Og jeg sa: “Å, da har du ingenting da. Det er alt som er å si om den saken. Du har ikke noe som helst, om du ikke gjør det. Det er alt.”

72 Han gikk bort til meg, tok meg i hånden, så meg rett inn i øynene og la armen sin rundt meg. Han sa: “Men vi er brødre, er vi ikke? Vi skal til Himmelen, skal vi ikke, broder?”

Jeg sa: “Ja. Og, broder, jeg er faktisk på din side.” Ser du?

73 Nå, jeg sa: “Den mannen beviste, ved det, at han hadde Den Hellige Ånd, og den andre beviste at han ikke hadde Den Hellige Ånd.” Det stemmer. Ser du? Det er helt riktig. Skjønner? Mannen hadde teologi, men så fort jeg fortalte han noe som gikk på tvers av hans teologi, så eksploderte han, fordi han ikke hadde noe mer enn sin teologi. Jeg motsa den andre mannens teologi, og han hadde Kristus som holdt ham der. Amen. Å du.

74 Vær en god vogn, lastet opp, full av gode ting, og ha tro til hverandre, tro på Gud og elsk hverandre, og Herren vil velsigne oss. Tror dere ikke det? Amen.

Nå, før vi åpner denne velsignede, gamle Bibelen her, la oss be.

75 Vår Himmelske Far, så godt i dag å vite at Jesus døde i vårt sted for å frelse oss fra synd, og for å bringe oss sammen som elskede barn, i Den Hellige Ånds salvelse, som helbreder våre sykdommer, “tilgir all vår urettferdighet. Som helbreder alle våre sykdommer”, fornyer vår ungdom slik Han gjør med ørnene, så vi kan stige opp, høyt opp.

76 Ørnen kan gå høyere enn noen annen fugl, for han kan se langt av gårde og se ting som kommer. Vi er takknemlige denne morgen, Herre, for at Du satte ørnens øye hos oss, Den Hellige Ånd, som ser langt av gårde og ser den store tiden som kommer,

når Jesus skal komme. Alle problemer vil være over, all sykdom vil ta slutt, all sorg og død vil fly av sted. Vi er lykkelige over dette. Og for å ha anledningen, leve i denne store, vidunderlige tiden nå, til å forkynne Evangeliet.

⁷⁷ Og da vi vet dette, at satan gir sitt siste slag på Menigheten. Han vil aldri være i stand til å gjøre det etter denne tidsalderen. Hun vil være trygt under Sin Elskers vinger, etter denne tiden. Og vi er klar over at han etterligner, med hensyn til religion. Han gjør alle slags ting. Og Bibelen sa han ville være som en brølende løve, oppsluke dem han kunne. Han ville være så skarpsindig og listig, at han ville forføre selv de Utvalgte hvis mulig, "hvis mulig". Men, å Herre, Du er beskyttelsen for dem som flyr og søker tilflukt i Din favn. Og vi kommer i Jesu Navn. Motta oss, Herre.

⁷⁸ Velsign lesningen av Ditt Ord. Velsign folket her. Så glad, Herre, for å være hjemme i dag, hvor vi ikke trenger en tolk, hvor vi ikke trenger noen til å oversette språket. Og vi tenker, da, når vi kommer hjem til Herligheten, vil de ikke trenge oversettere lenger, ingen flere tolker, vi vil alle snakke ett stort språk der. Babylon vil være i fortiden da, glemt. Ikke noe mer minne om det. Det vil alt svinne hen.

⁷⁹ Så, Far, vi ber at i Jesu Navn, at Du vil tolke Ordet for oss. Velsign oss. Velsign enhver synder, Herre, som sitter her. Måtte i løpet av tiden da Ordet blir forkynt, måtte han bli overbevist om at han har levd feil, og vil komme, han eller hun, og gi livene sine til Deg, i overgivelse i dag, da vi vet det er den siste tid.

⁸⁰ Måtte de hellige bli løftet opp. Måtte vi gå herfra med en ny visjon i dag, gå i Herrens styrke. Måtte de syke gå bort, denne morgen, friske. Måtte forkynnelsen av Ordet bringe det. Måtte enhver syk person bli helbredet, alle de som er veldig syke. Noen av dem syke, blinde, plaget av kreft, hjerteproblemer, alle slags tilstander. Du er Helbrederen, Far. Og måtte Du manifestere Deg Selv i Ånden denne morgen; i det vi innser at det er ingenting i en mann som kan helbrede en annen. Men helbredelsen ligger i tro på Herren Jesus. Og måtte Han være så nær at hver og en i dag kan ta imot sin helbredelse, (gi det), og mer enn alt ta imot sin frelse. I Jesu Navn vi ber. Amen.

⁸¹ Nå, jeg ønsker å ta en liten tekst her denne morgen for å snakke litt om et drama. Jeg har talt om dette emnet en gang tidligere, og jeg ble bedt om å gjøre det igjen i tabernaklet.

⁸² En dag, her nylig, var jeg nede i Kentucky, i Campbellsville. Og da jeg satt på et—et lite sted der, et lite motell, var det en. . . Den kvelden, da jeg leste i Skriften, leste jeg et utdrag fra Skriften om en veldig umoralsk kvinne i Bibelen. Og hun ga Jesus stor ære.

Og Jesus, til en av de kvinnene, sa en gang: “Denne fortellingen må bli fortalt over alt hvor dette Evangeliet forkynnes.”

Og jeg tenkte: “Jeg—jeg hadde aldri talt om dette noe sted. Jeg tror jeg bare vil prøve å snakke om det, i et lite drama.”

⁸³ Og så ble jeg spurt i dag tidlig om jeg ville . . . eller for noen få dager siden, mener jeg, om jeg ville komme tilbake til tabernaklet og—og tale over dette igjen denne morgen. Og jeg ber om at . . . Kanskje noen var her, som var der nede da jeg talte over det. Jeg vil prøve å tilnærme meg det fra en litt annerledes synsvinkel.

⁸⁴ Og nå, Skriftstedet finner vi i Lukas det 7. kapittel, og begynner med det 36. verset. Jeg vil lese det ene verset, så, når dere drar hjem, leser dere resten av det. Lukas 7,36. Eller kanskje jeg vil lese noe, noe av Det, for det er—det er godt å lese Det.

⁸⁵ Dere vet, Herrens Ord er alltid fullkomment. Dere vet, vi ser bare tidsaldrene rulle videre. Ser vitenskapen reise seg opp og si: “Å, Gud tok feil der.” Om noen få år kommer de tilbake igjen og sier: “Vet du, Han hadde rett.” Skjønner? De alltid . . . Se, de beviste vitenskapelig at Han tok feil, først, deretter måtte de rive ned all sin teologi, komme tilbake og bevise at Han hadde rett. Skjønner? Så Gud sitter bare i Himmelen og ler av dem, antar jeg, og sier: “Å du! Stakkars små barn, hvorfor kommer dere bare ikke til dere selv? Kom og tjen Meg, og bare tro hva Jeg sa om det.” Skjønner? Det avgjør saken.

Så nå har jeg gitt dere en sjanse til å slå opp på Skriftstedet.

Deretter spurte en av fariseerne Han om Han ville spise sammen med ham. Og Han gikk til fariseerens hus og satte seg til bords.

Og se, det var en kvinne i byen, en synderinne. Da hun fikk vite at Jesus satt til bords i fariseerens hus, kom hun med en alabastkrukke med velduftende olje,

og hun stilte seg bak Ham ved føttene Hans og gråt. Og hun begynte å vaske føttene Hans med tårene sine, og å tørke dem med håret sitt. Og hun kysset føttene Hans og salvet Ham med den velduftende oljen.

. . . fariseeren som hadde innbudt Ham, så dette, sa han til seg selv: “Denne Mannen, hvis Han hadde vært en profet, . . . (Får dere tak i det?) Denne Mannen, hvis Han hadde vært en profet, ville Han visst hvem og hva slags kvinne det er som rører ved Ham, at hun er en synderinne.”

“Hvis Han hadde vært en profet.” Skjønner? Det er hva de hadde Ham der for.

Jesus svarte og sa til ham: “Simon, Jeg har noe å si deg.” Så sa han: “Mester, si det!”

“Det var en pengeutlåner som hadde to skyldnere. Og den ene skyldte fem tusen stykker og den andre femti.

Og da de—da de ikke hadde noe å betale tilbake med, etterga . . . begge to gjelden. Si Meg om hva, hvem av dem som elsket ham mest?”

Simon svarte og sa: “Jeg vil tro det må være den som han ettergir mest.” Og Han sa til ham: “Du har dømt rett.”

Så snudde Han seg til kvinnen og sa til Simon: “Ser du denne kvinnen? Jeg kom inn i huset ditt. Du gir Meg ikke vann til føttene Mine, men hun har vasket føttene Mine med tårene sine og tørket dem med håret sitt.

Du gir Meg ikke noe kyss, men denne kvinnen har ikke holdt opp med å kysse føttene Mine siden Jeg kom . . .

Du salvet ikke hodet Mitt med olje, men denne kvinnen har salvet føttene Mine med velduftende olje.

Jeg sier til henne . . .

Jeg sier til deg: Hennes synder, de som var så mange, er henne tilgitt, derfor elsker hun så mye. Men den som har fått lite tilgitt, den elsker lite.”

Så sa Han til henne: “Dine synder er deg tilgitt.”

Og de som satt til bords med Ham, begynner å si til seg selv: “Hvem er Denne som til og med tilgir synder?”

Så sa Han til kvinnen: “Din tro har frelst deg. Gå bort i fred!”

⁸⁶ Du vet, det er noe feil til å begynne med. Bildet ser ikke riktig ut, av en eller annen grunn. Du kan bare merke at det er noe som er litt feil her. Hva ville denne fariseeren med Jesus? Han hadde ikke noe til overs for Ham. Han hatet Ham. Fariseerne likte ikke Jesus. Hvorfor ville han invitere Ham til sin middag, som en gjest, når han hatet Ham? Vanligvis ber menn hverandre på middag når de elsker hverandre. Men at denne fariseeren inviterer Jesus, det ser ikke riktig ut, gjør det vel? Og det er bare noe feil med fortellingen her, et eller annet sted. Så nå, la oss ikke ha det for travelt. Og la oss bare se gjennom denne fortellingen en liten stund. La oss ta det litt som et drama. Og la oss—la oss tenke over det. Det er noe feil.

⁸⁷ Du vet, folk har ting til felles. Du vet, folk som elsker Herren, de liker å gå på møte, fordi de—de har ting til felles. De—de . . . Vi er på felles grunn i ting. Vi kommer hit fordi vi alle tror på denne—denne måten å tilbe på. Vi tror på Guddommelig helbredelse. Det er grunnen til at dere bringer deres syke hit. Du drar ikke til steder hvor de ikke tror på Guddommelig helbredelse, for—for å bli helbredet. Du drar til steder hvor de tror på Guddommelig helbredelse. Og vi tror på å tilbe Herren i

Ånden. Og det er derfor dere kommer hit, er fordi vi har . . . Det er fellesskap.

⁸⁸ Nå, som jeg ofte har sagt, akkurat slik du tar en bitteliten jente, og hun følger etter bestemor hele tiden. Du bør passe på. Det er noe feil der. Det er altfor stor forskjell på alderen deres. Den ene er en liten seksåring, og den andre sytti. Det er noe som er galt. Nå, hun er kanskje bestemors yndling, skjønner du, så det kan være. Eller kanskje bestemor har lommen full av godteri, vet du. Så det er noe, grunnen til at den lille jenta . . . For hvorfor? Hun vil ikke leke med barna. Hun bare følger etter bestemor. Det er noe, noe underlig ved det. For små barn har ting til felles med små barn. Små barn leker med små barn. Bibelen taler om det i Jesaja, små barn som leker i gatene.

⁸⁹ Nå, du tar inn Tyskland der. Jeg så de små amerikanerne og de små tyskerne, alle sammen lekte sammen. Den lille tyskeren ville lire av seg tysk, den lille amerikaneren snakket engelsk, men de lekte sammen. De var barn. De hadde ting til felles.

⁹⁰ Unge kvinner har ting til felles. De omgås med unge kvinner. De snakker om kjærestene sine og—og forskjellige ting. De, de omgås med hverandre.

De middelaldrende, de har sine ting til felles.

⁹¹ De gamle menneskene har sine ting til felles. Du kan ta de—de eldre kvinnene, de snakker om, om de eldre kvinnene. De har ting til felles som de snakker om.

⁹² Og vi har forskjellige klubber, som Kiwanis, for eksempel. Kiwanis, byens menn, de møtes og snakker sammen. De har ting til felles, som de er interessert i, i byens sosiale saker. De ønsker å vite hvordan de kan gjøre den til et—et bedre sted, og hvordan de kan gi mat til de fattige, og så videre, skjønner du, så de—de har et møtested. De har ting til felles. De ønsker å snakke om disse tingene, temaer som de ønsker å snakke om.

Som mamma pleide å si, der tilbake, hun pleide å si: "Fugler med like fjær flokker seg sammen." Det, det er en hel del sannhet i det. Skjønner? Du tar . . .

⁹³ Du ser ikke at hauker og—og duer har noe fellesskap. De sprer seg fra hverandre, raskt. Hvorfor? De har ikke noe å snakke om. Nå, en hauk kan snakke til en hauk om et gammelt, dødt åtsel et eller annet sted.

Og det er som syndere. De snakker om store danser og fester de drar på, hauker, så de—de liker å snakke om de tingene.

⁹⁴ Men en due kan ikke. Han er ikke interessert i—i det gamle, døde åtselet. La det ligge der borte. Du verden, han kan ikke utstå lukten av det. Han kommer seg bort fra det. Skjønner? Det er måten. Kristne snakker om gagnlige ting og gode ting. Og syndere snakker om grisete ting, og tarvelige ting, og synger tarvelige sanger og . . .

95 Til og med, det er så mye skandaløst i vårt Amerika her, så menneskene der borte til og med ønsker å vite hva slags kvinner vi har i dette landet. Sa: “Alle sangene våre er skitne sanger om kvinnene våre. Har dere noen fine her borte?”

96 Og en bestemt organisasjon hadde et stevne der. Avisen skrev om det, mens jeg var der. Og de måtte få de unge damene til å legge jakkene sine over beina sine, så de kunne ta bilde av dem, så de ikke skulle skjemme ut bildet, avisen. Gikk med shorts i en av våre store religiøse organisasjoner, kom til Tyskland. Du verden! Hauker! Det stemmer. “Fugler med like fjær flokker seg sammen.” Det er for ille, men det er sannheten.

97 Nå, vi er folk herfra, og vi liker å snakke som folk herfra. Vi vil—vi vil snakke med folk herfra. Og nå, det er grunnen til at de ikke har noe fellesskap.

98 Natt og dag har ikke fellesskap. Når dagen kommer, flyr natten bare bort. Men natten kan ikke komme og slukke—slukke dagslyset, når dagslyset. Og dag. . . Dagslys og natt kan ikke aksepteres samtidig. De kan ikke eksistere gjennom den samme kanalen. Og lys er så mye sterkere enn—enn—enn mørket. Mørket trekker seg unna.

99 Har du noen gang lagt merke til det? Edderkopper, sort enke-edderkopper, slanger, og alle slags giftige ting, reptiler, de sniker og kravler om natten. Hvorfor? De er av mørket. De er av mørkets rike. Og de vil ikke omgåås på dagtid med spottefuglen og forskjellige ting, fordi de er av mørket. Deres gjerninger er mørke. De er onde ting. Livet som er i dem er ondt. Hvis de biter deg, vil det drepe deg, hvis du ikke kan få hjelp med en gang. Og de—de har fellesskap i mørket.

100 Det er grunnen til at folk i dag, de fleste av dem sover halve dagen, løper rundt hele natten. Skjønner? Deres. . . Det er mørke. Det er når ondskapen gjøres, er i mørket.

101 Men Jesus sa: “Dere er Lysets barn. Vandre i Lyset, og dere vil ikke vandre i mørke.” Den som vandrer i mørket vet ikke hvor han går. Han kan ikke se hvor han går. Men en mann som vandrer i Lyset, vet hvor han går. Dere kan gjøre mange feiltrinn, men vi er på vei hjem. Det er én ting som er sikkert. Du vet hvor du er på vei, fordi du vandrer i Lyset.

102 Men dette fellesskapet, denne fariseeren som inviterte Jesus. For det første vil jeg du skal vite hva fariseer betyr. Fariseer betyr “en skuespiller”. Finn det greske ordet for fariseer. Det betyr “en som spiller et skuespill”. Jeg liker ikke det.

Skuespillere! Vi har for mye av det i Amerika, skuespillere som later som om dere er noe dere ikke er, opptrer som noe dere ikke er.

103 Som kongressmedlem Upshaw pleide å si, det gamle ordtaket han pleide å si: “Du—du prøver å være noe du ikke er.” Det

stemmer. Du prøver å opptre som noen andre, og du har ikke noen rett til å gjøre det.

¹⁰⁴ Våre amerikanske mennesker, for eksempel, i Hollywood. Når jeg kommer dit, finner du så mange mennesker der borte som er skuespillere. De er så mye foran kameraet, slik at når de kommer ut på gaten, spiller de en eller annen etterlign- . . . eller, en person eller personlighet fra en svunnen tid. Og de kommer ut på gaten, og de tar seg i å fremdeles spille et skuespill. Fariseer! Og det er ikke bare i Hollywood. Vi har det i Jeffersonville. Dere ser for mye på TV. Det er hva som er i veien. Det stemmer. Det stemmer. Skuespillere, fariseer, prøver å oppføre deg som noe du ikke er, later som.

¹⁰⁵ Du finner det ikke bare rundt i gatene. Du finner det bak talerstolen. Du har menn som går opp til talerstolen, de får en talerstol-stemme: “Vel, la meg si dere, brødre”, en talerstol-stemme, skuespill. Fariseer! Hykler! Snakk slik du gjør på gaten. Ikke prøv å late som du er noe. Jeg hater å se folk som prøver å late som noe.

¹⁰⁶ Mange av søstrene, noen ganger, vet dere, de, slik som mennene, de later som. Går bort til huset deres og hører dem si: “John, gå bort i hjørnet der! Jeg sa jo til deg at du ikke får lov til å dra.”

“Ja, min kjære.”

Telefonen ringer. “Å, hallo.” Fariseer! Din skuespiller! Slutt å late som på den måten.

¹⁰⁷ Vær deg selv. Oppfør deg normalt, naturlig, folk vil like deg bedre. Ikke prøv å oppføre deg som noen andre, du er ikke. Bare vær deg selv. Men all den påattheten, fariseer, oppfører deg som noen andre, når du ikke er det. Jeg liker ikke det. Du vet aldri hvordan du skal ta en slik mann. Du vet ikke hvor du står med ham. Han vet ikke hvor han står selv. For han er noe, en i hjertet sitt og en annen i munnen sin, så han er en skuespiller. Jeg liker det bare ikke. Det virker bare som at det er for mye av noe som ikke stemmer, later som.

¹⁰⁸ Men amerikanske mennesker lar de små jentene gå ut hit og se disse—disse, noen av disse kvinnene fra Hollywood, ta på en eller annen vulgær kjole. Før du vet ordet av det, her er hun ute på gaten, samme tingen på. Skuespillere! Fariseer! Det stemmer.

¹⁰⁹ Så ser du noen, en forkynner, dra landet rundt med en tjeneste. Du finner ut, her kommer noen fariseer-skuespillere, later som, etterligning. Det ligger i alle samfunnslag. Skuespillere! Det er for ille. Hvorfor er du ikke bare deg selv? Gud vil like deg bedre. Bare vær . . . Alle vet hva du er uansett. Livet ditt sier hva du er, så ikke spill skuespill.

¹¹⁰ Hva var det denne fariseeren ville med Jesus? Jeg klarer ikke å forestille meg det i det hele tatt. Hva ville han med Jesus? Han hatet Ham. Og her er han, skal ha et stort middagsselskap nå.

¹¹¹ Og å, du verden, jeg kan se det, går frem og tilbake i de store korridorene sine i hjemmet sitt. Hvordan de kan late som! Går frem og tilbake der, gnir de runde, fete hendene sine, vet dere, og de store diamantbelagte ringene overalt på fingrene sine. Sier: “Vel, jeg antar at det snart er tiden for at jeg skal ha banketten min. Hm.” Parfymerte rom, og de persiske teppene hans på gulvet! Går frem og tilbake, denne store, feite tjukkassen av en fariseer, går frem og tilbake, sier: “Vel, nå, om jeg bare kunne fått tak i en eller annen form for underholdning. Om jeg bare kunne finne noe! Selvsagt, du vet, jeg er en velkjent mann. Og jeg er på god fot med alle i overklassen.” Ha! Ha!

¹¹² Overklassen? Det er hva folk har i tankene i dag, er overklassen. Hva bryr vel jeg meg om overklassen? Jeg vil vite hva Jesus vil at jeg skal være. Jeg bryr meg ikke om overklassen. La dem ta seg av seg selv. De er hauker, fariseere, spiller skuespill. La dem være. Jesus sa: “De er blinde veiledere for blinde.”

¹¹³ En mann skrev et brev til meg fra Tyskland, sa: “Kom hit, og la ham tre noen—noen poser over folks hoder, og så la meg få vite hva som er feil med dem, så kunne han—kunne han snakke med meg.”

Jeg sa: “Si til den gamle reven: ‘I dag kaster jeg ut djevler, og i morgen blir jeg gjort fullkommen.’” Amen. Amen. Djevel! Skuespiller!

¹¹⁴ Her er han, går frem og tilbake, sier: “Du vet, jeg har den største rang i denne byen. Mitt ord, i Kiwanis, henger høyt. Og i templet ser alle opp til meg. Jeg er ‘Dr. Fariseer, Pater.’ Jeg er overhodet her omkring. Jeg har massevis av penger. Alle vet det. Jeg bor i et herskaps hus. Alle ser opp til meg. Å! [Broder Branham knipser med fingeren—Red.] Hvorfor tenkte jeg ikke på det?” Jeg kan se ham gni hendene sine sammen. “Jeg vet hva jeg vil gjøre. Jeg vet hvordan jeg kan få alle ut hit til min fest, og jeg vil være den hele byen snakker om, jeg. . .”

¹¹⁵ Dette “jeg, jeg, jeg, jeg, jeg, jeg”, vet du, det er en sykdom. Så mange mennesker får den. “Jeg vil gjøre. Jeg gjorde. Jeg vil.” Få “jeg” ut av veien. Hvor hører Jesus hjemme i denne tingen? “Jeg vil gjøre.” Skjønner? “Jeg vil gjøre”, og “jeg vil ha”, og “jeg vil si”. Og “jeg, jeg, jeg, jeg”, det er alt de tenker på.

¹¹⁶ Han sa: “Vel, hvorfor har jeg ikke tenkt på det før?” Ålreit. Det begynte å gå opp for ham hva han skulle gjøre. Så, det er langt, sent på kvelden. Jeg ser solen går ned.

¹¹⁷ Og det er noen, store mengder av mennesker som står omkring. Og de . . . Jeg kan se denne karen stå på tærne, han ser over folkemengden. Og alle sitter i åndeløs spenning. De lytter

til Ordene som faller fra leppene til en Mann, som: "Aldri har en mann talt slik før." Han underviser.

118 Og jeg ser denne kureren fra denne fariseerens hus. Han har en befaling om å løpe. Han har vært på farten hele dagen, to eller tre dager, kanskje, kommet helt fra nedre Palestina, like opp til den nordlige delen, prøvde å finne Jesus. Så løper han endelig rett på Ham. I ferd med å bli sent. Han svetter, trett. Beina hans er fulle av støv.

119 Han er bare en visergutt i denne mesterens hus. Det er hva de var. De hadde mange visergutter bare for at de skulle arbeide for dem, gjøre grisearbeidet deres og alt mulig.

120 Så, han—han står der, helt utslitt. Og han står på sine tær og: "Puh! Endelig fant jeg ham for min mester, fariseeren." Så han . . . mens han ser på. Etter en stund slutter Jesus med talen Sin, og Han begynner å be for de syke.

121 Jeg kan se denne kureren komme, albuer seg frem gjennom folkemengden. Han prøver å komme fram dit. Han dulter borti noen. Kanskje det var—kanskje det var Natanael, eller var det Filip? Jeg vet ikke, jeg var ikke der. Men uansett, han . . .

La oss dramatisere det, et øyeblikk.

Jeg ser ham dulte borti ham og sier: "Sir, jeg ønsker å treffe din mester. Jeg har en viktig beskjed til ham, fra min mester. Kan jeg få treffe ham?"

122 Vel, først la ikke Filip i det hele tatt merke til ham, for det er så mange mennesker som presser på for å komme til Jesus, og ønsker at Han skal legge hendene deres på barna deres og ting. Og—og han hadde det svært med å holde folket tilbake.

123 Så, jeg ser at han griper ham igjen og sier: "Mester . . . Jeg har en veldig viktig beskjed fra min mester til din mester. Kan jeg snakke med ham i bare et øyeblikk, for å gi ham denne beskjeden? Jeg vil dra."

124 Vel, jeg ser at Filip til slutt fører han frem dit. Sier: "Mester, denne mannen synes å komme fra et annet land, han kommer fra en stor mann, og han har en beskjed til Deg."

125 Og jeg kan se kureren, der han bøyer sitt hode for Jesus. Og Jesus, på høflig vis, nikker med Hodet sitt til kureren. Han sier: "Mester! Min mester, fariseeren Simon, gjør i stand en stor bankett i huset sitt, han er en velkjent mann. Og han har en stor middag, og åh, han vet å tilberede en god middag. Dere vet alle det. Og han inviterer deg til å komme ned og være hans gjest under middagen på en bestemt dato *da-og-da*." Vel, jeg kan høre . . .

126 Hva hadde du gjort om du hadde stått der? Vel, du ville ha gjort det samme, antagelig, som de gjorde. Han sa: "Å nei, Herre. Nei. Du vil ikke gå til den fariseeren. Han har ikke bruk for Deg. Se på de tusenvis av syke mennesker her. Vel, alle prøver å røre

ved Deg, Herre. Du har ikke tid til å dra ned dit til den gamle, feite fariseeren der nede. Vel, han—han er bare full av penger. Og han—han—han trenger ikke Deg. Vel, Du trenger ikke å dra ned dit. Ikke dra, Herre.” Jeg kan høre Filip si: “Ikke dra, Herre.” Og hører Natanael og Peter og dem si: “Å Herre, ikke. Ikke gjør det. Den fariseeren trenger Deg ikke. Vel, han er bare. . . Han har. . . Han bruker Deg som et trumfkort. Han—han—han har et ess i ermet. Han—han kommer til å spille noe.” Og det var sant.

¹²⁷ Men til tross for alt det, hvor enn min Herre blir invitert, dit går Han. Han sa: “Si til din mester, på *den-og-den* datoen, på *det-og-det* tidspunktet, vil Jeg være der.”

¹²⁸ Og kureren bøydde hodet sitt og satte av gårde, løp av gårde, tilbake for å snakke med mesteren sin. Hvordan kunne han gjøre det? Hva fikk ham til å gjøre det, bare å bringe den beskjeden? Og å stå fremfor alle prinsers Prins, og ha en audiens med Ham. Han har en samtale med Herlighetens Konge, og svikter i å se sin anledning. Han er så opptatt med ting i denne verden, sin mesters anliggender, at han ikke forsto hvilken anledning han hadde.

¹²⁹ Å, jeg skulle gjerne tatt plassen hans. Jeg skulle gjerne kommet til Jesus en gang. Jeg prøver å gå daglig for deres vanskeligheter. Men jeg forlater Ham aldri, når jeg er i Hans Nærvær, før jeg har tilbedt Ham.

¹³⁰ Hvorfor kunne ikke den kureren falt på kne og sagt: “Nå, Herre, det første jeg ønsker å gjøre, da jeg vet at jeg står i Ditt Nærvær og har Din oppmerksomhet: tilgi meg, en synder.” Det er hva han burde ha gjort. Det er hva jeg ville ha gjort, tror jeg. Ville ikke du? Jeg tror jeg ville bedt Ham om å tilgi meg. “Herre, vær meg nådig. Jeg er en synder. Jeg er uten håp, uten Gud. Jeg er bare en tjener i fariseerens hus. Vil Du tilgi meg?” Men nei, han hadde noe annet å gjøre. Han måtte ta seg av sivile ting i verden, sivilretten.

¹³¹ Og tror dere ikke at vi er lite grann for opptatt med ting som det? “Å, vi må polere bilen.” Eller: “Vi kan ikke dra på møte på søndag.” “Nei! Å, jeg vet Jesus kommer på møte, men, du verden, jeg har ikke tid til å dra bort tid. Hvis—hvis jeg ikke får bytta oljen min i dag, vil det kunne brenne rådelagrene mine i morgen.” Brenn dem! Jeg ville heller brent lagrene mine, enn at sjelen min skal pines i helvete i all Evighet. Ikke gå glipp av anledningen din. Den blir gitt hver mann og kvinne i denne verden, daglig, som det, men de svikter i å se sin anledning.

Han sviktet. Der var han.

¹³² Men vi har andre ting å gjøre. Barna må bli tatt hånd om. “Vi kan ikke gå på møte, altfor mange barn å gjøre klar.” Ta dem med uansett. “Vel, naboene vil si noe.” Hva bryr det deg hva naboene sier?

¹³³ Benytt enhver anledning, kom deg til Jesus. Det er hovedsaken. Ikke bli oppslukt i verdens ting. Vi bruker for mye

tid på de tingene. Ban deg vei til Ham. Og når du kommer dit, tøm ut din sjel for Ham.

¹³⁴ Ikke si: “Herre, jeg vil tjene Deg neste år hvis Du gir meg en Cadillac i stedet for denne Forden. Herre, jeg vil gjøre *dette*, og *dette* og *det*, og *det*, hvis Du vil gjøre *det-og-det*.”

¹³⁵ Kom og si: “Herre Gud, jeg er ikke noe bra. Det er ikke noe i meg. Tilgi meg. Jeg er en synder.” Det er måten å gjøre det på. Ikke trekk deg unna og vær en skuespiller, fariseer. Ikke spring av gårde med så mange sivile ting, så mange trivielle greier som ikke betyr noe uansett. Bilen din og alt du har vil forgå. Ta deg av sjelen din. Sett den først.

¹³⁶ Rett opp i den der inne, inntil den dype, rolige freden, “som overgår all forstand”, kommer synkende ned i hjertet ditt, og du føler Ham kysse bort hver flekk. Da broder, trenger ingen å fortelle deg hva du skal gjøre, etter det. Du vil vite hva du skal gjøre, ja, hvis du først har rørt ved Ham en gang. Ingen mann kan noen sinne komme inn i Hans Nærvær og snakke med Ham, og gå avsted og være den samme personen. Du blir alltid forandret. Når du snakker med Ham, er det en følelse som trenger igjennom sjelen din, slik at du aldri glemmer det.

¹³⁷ Jeg husker så godt den første samtalen jeg hadde med Ham! Jeg var tjueto år gammel. Jeg skammet meg for å snakke med Ham. Jeg skrev et brev til Ham. Jeg skulle spikre et opp på et tre i skogen, så Han kunne lese det. Jeg var så skamfull over livet mitt. Og jeg tenkte: “Vel, kanskje Han ikke går forbi det treet, men kanskje Han vil høre meg om jeg bare snakker til Ham.” Og jeg knelte ned og sa: “Herr Jesus, jeg ønsker å snakke med Deg et øyeblikk. Jeg er den verste personen i verden.” Jeg gikk derfra som en annerledes person. Ser du, det er slik det er. Det er måten du tilnærmer deg Ham på. Og du innser ditt behov.

Men problemet er at vi er for gode. Vi føler vi ikke trenger Ham.

¹³⁸ Du må føle behovet for Jesus. Du må innse at Han er—Han er ditt eneste håp. Du må være så tørst at du er nær ved å gå til grunne. Da vil du finne veien til Ham. Du vil ikke komme dit med et eller annet sivilt spørsmål. Du vil komme med din sjels behov. Du vil komme dit og fortelle Ham om alt sammen.

¹³⁹ Kureren drar av gårde. “Å, det hele er over nå.” Og godt fornøyd også. “Ja, jeg—jeg har gjort det mesteren min ba meg om.” Du gjør kanskje som sjefen din ber deg om, på jobben. Du gjør kanskje hva mannen din ber—ber deg om, om å bytte gardiner eller hva som helst, i huset. Men hva med det Jesus ber deg om? Be! Ja visst. Der er det. Gå til Ham.

¹⁴⁰ Nå, det neste vi legger merke til, vi legger merke til at han fortsetter. Nå, i Palestina, når de lager underholdning, bare de rike . . . Du må ha vært i Østen en gang for—for å kjenne Østen.

Da har du et annet syn på ting, hvis du noen gang drar dit og ser hvordan skikkene deres er.

I Palestina, måten de spiser på, de setter et stort bord ut slik som *dette*. Og du setter deg ikke ned for å spise i Palestina.

¹⁴¹ Det burde være bra for dere barn. Som den lille jenta som sitter foran her, med sin lille blå kjole på, liten rosa sløyfe. Og, du vet, mange—mange ganger liker disse barna å på en måte lene seg på armen, som *dette*, og spise. Skjønner? Du vet, når alt kommer til alt, så er det riktig. Ja, det er riktig. Mamma tror ikke det er riktig nå, men, og det er bare ikke skikk og bruk i dag, men det er i Palestina. De spiser ikke på en. . . De spiser ikke på en—en stol, sittende i en stol. De ligger på en sofa og spiser. Så de hadde dekket et langt bord, og de satte sofaene sine inn på skrått, som *dette*, hele veien nedover. Og hver mann, i stedet for. . .

¹⁴² Noe i retning av *dette*: de satte sofaen inn slik som *dette*. [Broder Branham illustrerer—Red.] Og når de går for å spise, legger de seg ned slik som *dette*; tar hendene opp slik som *dette*, og spiser slik som *dette*. Nå, dere ville vel likt å spise som det, ville dere ikke? Mh—hmm. Og det var slik Jesus og dem spiste, på deres tid. Nå, de lå bak der, og de spiste.

¹⁴³ Og åh, så deilig mat de har! Du verden! Jeg ser for meg at denne fariseeren virkelig kunne servere et godt måltid, også, fordi, husk, han var en rik mann. Og han fikk en andel av hvert eneste lam som ble gitt som et offer. Ja visst. Guttene stakk beskjeringsknivene inn, og det de tok ut tilhørte presten. Og han kunne virkelig. . . Han hadde virkelig penger. Han var en velstående mann. Han var ingen fattig person. Han hørte til her i overklassen.

¹⁴⁴ Men han inviterte en Fattig Person. Hvorfor? Den store hyklerin, han skulle gjøre narr av Ham. Jeg kan høre ham si: “Nå ligger alt fint til rette. Den holy-rolleren sa han ville komme til middagen min. Ha, ha, ha, ha! Lurer på hva fariseer Jones vil tenke om det? Han hater ham også. Gjett om vi får det moro? Nå, han hevder å være en profet. Ha, ha, ha! Vi vet at han ikke er det. Så vi vil ha det litt moro med han når han kommer. [Broder Branham slår på talerstolen ni ganger—Red.] Vi vil ha litt moro.”

¹⁴⁵ Slik er det. Veldig få rike mennesker i dag har tid til Jesus. Jeg er så glad for at Han husker på de fattige. Jeg sier ikke alle rike mennesker. Noen elsker Ham. Ja visst, de finnes. Men ta en mann, når han har hus og eiendommer og biler, og alt mulig. Han—han er så opptatt med det at han ikke har tid til Jesus. Og så har han med en klasse mennesker å gjøre, så han ganske enkelt ikke kan akseptere Jesus. Halleluja! Jeg tenker på det i dag. En mann med høy sosial anseelse, hvordan kunne han gå ned på knærne sine og gråte og bønnfalle Gud? Gå nedover gaten og vitne? Det ville ødelegge, det ville spolere hans sosiale anseelse. Hvem bryr seg om sosial anseelse? Jeg vil ha anseelse i Herligheten. Amen.

Navnet i Livets Bok. Det er hva jeg vil ha. Ingen bryr seg om din simple sosiale anseelse!? Ta ditt øverste samfunnslag. Kommer til å bli brent til en skorpe, uansett, så gå videre.

¹⁴⁶ Der er han: “Hva kunne jeg . . . Å, nå vil vel alle i byen komme innom? Ha! Du vet, de fattige menneskene der nede, de tror på de tingene der. Så, overalt rundt huset mitt, å, avisene vil skrive om det. La meg si deg, jeg kommer til å ha litt av en fest.” Ja.

Du vet, den slags ånd eksisterer fremdeles. Åh, ja visst. Stolthet! Å, det er en ondskapsfull ting. Stolthet.

“Å, jeg vil ta på meg min aller beste prestedrakt. Og jeg vil . . . tjenerne mine.”

¹⁴⁷ Å, du burde se hvordan de kler disse tjenerne. Du verden, de—de . . . Noen ganger bringer de inderne inn dit, og de kan virkelig kle seg. De setter små bjeller på tærne på skoene sine og de flotte kappene sine. Til og med når de går, spilles det—det musikk. Og de har tallerkenene sine fulle av krydrede lam og ting. Og de bringer det ut slik som *dette*, en hånd bak seg slik som det. Og tærne deres beveger seg som det, spiller musikk. Og de kommer ut og serverer det på en slik måte, vel, om du ikke var sulten, så ville du definitivt bli sulten. Åh, det dufter fantastisk! De kan virkelig tilberede og anrette det!

¹⁴⁸ Og han sa: “Du vet, det er akkurat den tiden på året, at min . . . Jeg tror ikke jeg vil ha det i huset, fordi altfor mange ikke kan se meg, i mitt beste hjem.” Skjønner? Hykler! Fariseer! Skuespiller!

¹⁴⁹ Mange mennesker i dag må gå i kirken for å vise din religion. Å du! Det stemmer. “Jeg vil gå i kirken. Jeg vil være en ganske bra kar i kirken, og folk vil tro jeg er ordentlig religiøs.” Din fariseer, skuespiller! Jesus ser deg hele tiden. Han vet hvor du er. Han vet alt du gjør.

¹⁵⁰ Og her går han ned dit da, vet du, og han sier: “Jeg vil bare flytte det ut på—ut på verandaen, der ute i hagen. Og du vet de store druene som jeg har her, disse store, svære, hvite. Å, de er utsøkte. Så, jeg valgte virkelig riktig tidspunkt. De er fullmodne. Høsten er nettopp moden. Og duften, den aromaen som kommer gjennom her, blir den ikke herlig! Og jeg vil dekke bordet mitt der ute, og alle menneskene vil komme omkring portene for å se seg rundt.”

¹⁵¹ Det er slik de fra Østen gjør, i alle fall, glaner alltid på noe, mens alt pågår. Du trenger ikke å . . . En folkemengde, det å få en folkemengde. Bare gå bort dit og start noe. De kommer, alle sammen. Alle vil være akkurat der, se på, vet dere.

¹⁵² Sa: “Å, rundt portene mine og over alt vil det stå folk. Og, vet du, jeg vil være det hele byen snakker om det neste året. Det vil jeg være! Det vil jeg være! Å, det vil—det vil—det vil hjelpe meg frem, skjønner du. Det vil gjøre meg til noe.”

153 Hvem bryr seg om “meg”? Du burde tenke på Jesus, ikke på hva du kommer til å bli, når du blir en kristen. Men hva skal du gjøre for Kristus, når du blir en kristen? “Jeg vil gå i kirken. Jeg vil melde meg inn. Og jeg vil bli overøst”, eller hva enn du gjør, og tar deg inn i kirken, og håndhilser. “Og skrive navnet mitt i boken, og jeg vil bli regnet som en—en bedre person. Jeg vil bli regnet.” Er det alt du kom til Kristus for? Skam deg. Skuespiller! Fariseer!

154 Jeg kommer til Kristus for å se hva jeg kan gjøre for Ham. Jeg må gjøre noe for Ham. Jeg ønsker å gjøre Ham bedre. La folk få se Ham.

155 For ikke lenge siden kom en helbredelseskampanje til en bestemt by. “Mannen for tiden”, bilder i avisene deres, ute på veggene og over alt, og Jesu Navn ikke nevnt én gang. Jeg sa: “Hvor kommer Jesus inn i dette? ‘Her er mannen for tiden! Mannen med et hjerte for folket! Guds mann for *dette*, og Guds mann for *det*.” Jeg sa: “Hvor er Jesus hen? Jeg trodde Han var Mannen for tiden. Jeg trodde Han var Guds Mann. Hvor er Han hen?” Det er hva det er, en gjeng med skuespillere, fariseere. Amen.

156 Merk deg. Å, han skal gjøre noe stort ut av det, der ute. Og sa: “Så, om kvelden, når jeg—jeg tenner lysene og så videre, og henger dem der ute. Og soldatene står klare, vaktene med . . . tjenerne med faklene tent, vil ikke det bli vakkert!” Og hvordan, å, gnidde seg i hendene, og så videre!

157 Og så, til slutt, kom dagen for den—den store banketten. Den skal begynne nå. Og så har de alle klare. Og etter en stund hører jeg at bjellene ringer, og opp kommer dr. Ph.D., F.d., *den-og-den*, D. Jones, fariseer, den svære karen. Ruller opp der, vognene, du vet, stopper. De har alltid en gjeng med tjenerne rundt seg, disse rike menneskene. Og noen kommer ut og tar hestene hans, og han tar dem bort til stallen og mater dem og stiller dem. Og så blir han invitert inn i huset.

158 Nå, i Palestina, det første, når en mann kommer til huset, de fleste mennesker, som kom i—i—i de dager, det var til fots. Deres eneste transportmetode var å gå, og—og—og gå på veiene. De har en kappe, og kappen går ned til foten. Og foten er dekket av en sandal. Og undertøyet går bare til knærne, og det er klippet av her ved kneet. Undertøyet, under kappen. Og mannen, når han går, eller—eller noen, når de går slik som det, og den kappen beveger seg samtidig, virvles støvet opp. Og støvet legger seg på knærne, fra knærne og ned, og de blir veldig skitne. De er . . . Det er slik Jesus snakket om å vaske føtter. Skjønner? De . . . Det var en skikk, fordi de var . . . Føttene deres var skitne.

159 Og det var mange karavaner som dro ut på den tiden gjennom Palestina. Og veiene var ikke som våre, av betong eller olje. Det var en gammel, støvete, kupert, ujevn, steinete vei, lik en

gammel landevei et sted. Og på den, dyrene bar, gikk gjennom der, dyremøkka falt på bakken, og fuglene kom og hakket i den og spredte den, og den gikk tilbake til støv. Og så, når du går bortover med en kappe som det, på den ujevne, kuperte veien, vel, så skvatt søla opp og havna på beinet ditt—ditt, og det luktet, hadde en fæl stank, som rundt en stall eller noe. Og når en person kom til—til huset, var skikken å først vaske føttene hans.

¹⁶⁰ Nå, jeg vil vise deg hvordan det ble gjort. Og kom hit, broder Neville, jeg—jeg—jeg ønsker å illustrere dette og vise dere hvordan det ble gjort. Den . . . Kom hit bort, er du snill, nå, og bare sett deg der et øyeblikk.

¹⁶¹ Nå, den første tingen, kom inn . . . Og den lavest betalte tjeneren i hele gruppa var fotvaskeren. Mannen som vasket føttene var den verste av dem alle, den lavest betalte.

¹⁶² Nå ønsker jeg å si noe til dere. Jesus tok den laveste plassen, en tjener. Halleluja! Det beviser for meg at Han var Gud. Han tok den laveste plassen, å vaske føtter. Hadde alle slags tjenere, men den laveste var en fotvasker, vasket den møkka og alt av føttene deres. Den laveste tjeneren som fantes. Og Jesus tok den laveste tjeneren. Så er du så stiv at du ikke kan gjøre noen ting for Ham. Men Han tok den laveste plassen for deg. Han var en fotvasker. Tenk på det. Herlighetens Konge ble en fotvasker for å vise ydmykhet og for gi deg et eksempel på hva du skulle gjøre og hvordan gjøre det.

¹⁶³ Og du kaller deg selv en kristen, og så formell, du kunne ikke bøye deg ned og håndhilse på en tigger på gata og snakke med ham om Herren. Å, du er så god.

¹⁶⁴ Finner ut, det er ikke mye godt ved oss, når du tenker på at Han ble en fotvasker-tjener, det laveste som fantes. Egentlig, i hjertet, var Han den høyeste som fantes. Han var Guds hjerte, og ble den lavest betalte fotvasker-tjeneren. Hm! Han Som var stor, ble ingenting, slik at Han kunne frikjøpe deg tilbake og gjøre deg stor.

¹⁶⁵ Vet du hva? Jeg har lagt merke til dette på mine reiser. Du oppdager vanligvis at store menn er små menn. Jeg drar omkring hvor det er store menn, virkelig store menn, og jeg vet at de er store menn. Men når jeg skal til å dra fra dem, får de deg til å tenke at du er den store mannen. De er ingenting. Men ta en liten transsynt person, vet ingen ting, han tror han er alt. Han er ingenting til å begynne med. Det er, store menn er små menn. De skryter aldri eller tar æren. De får deg til å føle at du er stor. Det er store menn.

¹⁶⁶ Og her, den største blant menn, den største av alle menn, Gud manifestert i kjød, ble en fotvask-tjener, med ydmykhet. Kongen av hele Evigheten, all Herlighet, himmelens og jordens Skaper, vasket møkka av menns føtter.

167 Så tenker vi at vi er noe. Vi tar på en dress til femti dollar og . . . Å Gud, ha nåde med oss! Vi tror vi er noe, går rundt med nesa i sky: “Å, jeg tilhører den *bestemte* menigheten. Jeg er like god som alle andre.” Å, du stakkars, elendige, sorgelige hyk- . . . Fariseer! Du er bare en skuespiller. Du har ingen frelse. Du ville ha bevist det om du hadde. Det stemmer. “Å, jeg sendte inn en sjekk på femti dollar til veldedighet forrige år.” Hvem bryr seg om det? Gud ser ikke på det. Han ser på hjertet ditt. Du prøver å oppføre deg som om du er noe. Han irettesatte deg aldri på grunn av det. Men hvorfor går du ikke ut og gjør noe? Bare later som.

168 Her, det første de gjorde da en mann kom inn, han fikk . . . Gikk til huset, hvis han ønsker å være virkelig velkommen, ønsket verten ham velkommen. Nå, tjeneren møtte ham ved døren, det første han gjorde var å bøye seg ned og ta av skoen hans. Og han tok foten hans slik som *dette*, som dette her, og satte den opp over foten sin, og bøyde seg ned og vasket føttene hans slik som dette. Etter at han hadde vasket den ordentlig godt, tatt et håndkle og tørket den, vasket han de andre føttene. Han tok sandalene hans og satte dem på et teppe, slik som dette, der oppe. Så, på vei tilbake, strekker han ut hånden og får tak i et pent par satengsandaler, silke eller sateng. Og han tar foten hans, og etter at de er tørre og friske, og alt, all møkka er vasket av dem, da tar han og setter denne på. Hvis den ikke passer, finner han en annen en, til han får den til å passe ordentlig godt på.

169 Da er han vasket helt ned. Han føler seg ganske komfortabel. Da går han inn i et lite rom. Denne mannen møter ham ved døren. Så går han inn i et lite rom, der står en annen tjener, og han har et—et krus med olje. Og, åh, og den kalles nardussalve, og hvilke berømte saker det er. Og han legger det på, litt i hånden sin, litt i den andre hånden, og han gnir dem sammen, gnir det inn i ansiktet hans og på halsen hans. Fordi, de direkte strålene fra den palestinske solen, både menn og kvinner må holde seg oljet. Det vil omtrent rive huden av deg, nesten, og halsen deres, og rundt kinnene deres. Og denne . . .

Nå, olje vil bli fordervet. Den olivenoljen, om den står her veldig lenge, får den en fæl lukt.

Men de helte, å, en nardussalve-parfyme i den. Og det er en veldig dyr ting. Nå, de har den nede i—i Arabia.

170 Legg merke til en rose, når en rose blomstrer, og etter at blomsten er borte, etterlater den seg et lite eple hvor den var. Du har sett det mange ganger, en liten—en liten knopp.

171 Nå, det finnes en busk, en berømt busk, den vokser høyt oppe i fjellene, helt nede i Arabia, og de tar den vesle knoppen etter at rosen er borte, de tar den vesle knoppen ut derfra, og tar skallet av den, og den har den deiligste duft. Jeg så en, en gang, og du kunne gni den på hendene dine som *det*, og en av de små

knoppene som det, og du ville lukte i to uker av den parfymen. Å, den er svært kostbar.

172 Dronningen av Saba, da hun kom for å møte Salomo, var det noen av skattene hennes, som hun tok med seg, noe av denne berømte parfymen, fra der nede i—i Egypt.

173 Nå, følg med. Så heller de den nedi der, og, å, den er svært kostbar. Og de helte den nedi der, og de masserte ansiktet og halsen deres. Og så, i stedet for lukten av odøren, føttene var vasket, all møkka og greiene var vasket av føttene hans, og der sitter han da med ansiktet skyllet over, og hele halsen skyllet over. Og de gir ham et håndkle, og han tørker det av, som det, og han føler seg forfrisket da. Så går han til verten, da.

174 Nå, akkurat her, broder Neville, om du vil reise deg. Nå, nå, si at han var gjesten min. Nå, det første han gjør, når han møter ham, rekker han ut en hånd, slik som *dette*, og legger den på skulderen hans. Og han legger sin hånd på *denne* skulderen, slik som *dette*. Vel, da, når han gjør det, strekker han seg frem og kysser ham på nakken. Så tar han den hånden ned, legger denne hånden oppå, og denne her, og han kysser ham på nakken der. Nå, takk.

175 Nå, når han gjør det, blir han kysset, og han er en broder. Han ønskes velkommen. Halleluja! Han kan gå i kjøleskapet, eller hva enn han ønsker å gjøre, bare føle seg som hjemme. Han er en broder. Halleluja! Føttene hans er vasket. Han—han er forfrisket. Han er salvet. Han han har blitt kysset “velkommen”. Amen. Da er han en broder. Han kan gå rett inn, føle seg like så velkommen som om han var i sitt eget hus.

176 Nå, han går han inn, og han setter seg ned, og han kan gjøre hva han enn vil. Han er ønsket velkommen. Han er vasket. Han er ren. Han er salvet. Og han har blitt kysset “velkommen”. Det betyr, verten, når han kysser ham, anerkjenner han ham som en broder, og han er velkommen til alt som er i huset. Han trenger ikke å benytte seg av mer etikette. Han er hjemme. Han går rett inn, går til kjøleskapet, eller hva enn han vil, bare føler seg som hjemme. Han er godkjent da.

177 Nå, hvordan skjedde det? Hvordan kunne det skje? Hvordan kunne den tjeneren i det hele tatt la Jesus komme forbi? Her er Han, sitter ved middagsmåltidet, ved middagen, med uvaskede føtter. Han sitter borte i hjørnet. Åååh, jeg skulle ønske jeg var den tjeneren. Jeg skulle ønske jeg kunne ta plassen hans. Her er Jesus, på et eller annet vis. . .

178 Å, han tok dr. Jones' føtter, så klart. Han tok alle de andre. Han vasket dem og salvet dem. Simon kysset ham velkommen. Og der er de, står der borte, så underholdt. “Å, dr. Jones, vet du hva? Borte ved *der-og-der*, her om dagen, fariseer *Den-og-den*. . . Husker du fariseer *Den-og-den*? Husker du?” Å, så opptatt av å snakke om sine anliggender, at de ikke så at Jesus kom inn.

179 Og jeg lurer på, i dag, om vi ikke er så interessert i om vi er metodister eller baptister eller presbyterianere, at vi ikke så Jesus komme inn. Å Gud, ha nåde!

Jeg skulle så veldig gjerne tatt den tjenerens plass! Jeg skulle gjerne knelt ned ved føttene Hans!

Hvordan gikk han glipp av det? Å, han var altfor interessert i hva den store kirken gjorde. Jesus kom inn på et eller annet vis.

180 Jeg kan høre Ham si til disiplene Sine før Han dro: "Vel, vi bør dra." De hadde hundrevis, omtrent hundre miles med varme palestinske veier å reise på.

181 Men la meg gi deg et poeng her. Jesus holder alltid Sitt løfte. Når Han sa Han ville være der, var Han der. Halleluja! Da jeg lå der på sykehuset, døende, ga Han meg et løfte på at Han ville være der. Han lovet Han ville helbrede meg. Han holdt Sitt løfte. Han sa . . . Når livet er over, når min siste kamp har blitt utkjempet, og min alder har løpt fra meg, jeg er i ferd med å bli gammel, og jeg er nede ved elven Jordan, lovet Han at Han ville være der. Han vil være der. Han holder hvert løfte. "Jeg vil gå gjennom dødsskyggens dal. Jeg vil ikke frykte noe ondt. Du er med meg." Vi trenger ikke bekymre oss. Han vil være der. Vi pleide å synge en liten, gammel sang her:

Jeg trenger ikke å krysse Jordan alene,
Jesus døde for å sone for alle mine synder.
Når jeg ser mørket, så venter Han på meg,
Jeg trenger ikke å krysse Jordan alene.

182 Jeg har gått gjennom mang en elv her alene. Jeg har ofte blitt forlatt av venner, og venner og slektninger har gjort narr av meg. Men, én ting er sikkert, Han vil være der. Når tiden kommer, vil Han være der. Han holder alltid Sitt løfte. Glory! Jeg vet dere tror jeg er gal. Kanskje jeg er. Men Han vil være der. Ja, kanskje litt tidlig, så Han er sikker på å være der. Han holder alltid Sitt løfte.

183 Han er der til rett tid, akkurat som Han lovet Han ville være, og de anerkjenner Ham ikke. De hadde tid til alt mulig annet, men de hadde ikke tid til Jesus.

184 Se, når presidenten vår kommer til byen, se på hvordan de ønsker ham velkommen. Vel, om presidenten hadde kommet til denne byen, de . . . fra toget til hotellet hvor han bor, er det strødd blomster. Alle flaggene er ute. Buketter blir kastet på gatene. Blomsterjenter går fremst. Musikkorpset trommer. Musikken spiller. Sangerne synger. Alt for å få presidenten til å føle seg velkommen.

185 Men kristne, Jesus kommer, og dere vil ikke ønske Ham velkommen. Å, dere gir Ham en liten plass i lønnkammeret, av og til, et lite lønnkammer litt avsides. Men du skammer deg over Ham, foran selskapet ditt. Ville ikke kalle Ham, i bønn. Å, Han vil ta en liten plass i lønn- . . . Kanskje oppe på loftet, han tar Ham

kanskje opp på loftet, av og til. Når Han kommer, tar . . . “Å, jeg vet Han er her. Jeg vil smyge meg opp på loftet, så ingen kan høre meg be.” Jaha. Men den gode delen er at Han kommer likevel.

“Jesus, vil Du ta andreklassen?”

“Ja.”

“Vil Du ta tredjeklassen, Jesus?”

“Ja. For å være ærlig vil Jeg rett og slett ta hvilken som helst plass du gir Meg.”

¹⁸⁶ Men, du vil ønske presidenten velkommen, med alt. Du vil ønske naboene dine velkommen og lage en stor middag. Du vil rengjøre huset. Du vil gjøre alt. Men når Jesus kommer, tar Han hva Han får. Du tar Ham inn på det gamle, støvete loftet, ned i kjelleren et sted.

¹⁸⁷ Husker du da du gikk i kirken, en gang, før du ble en virkelig kristen? Omtrent én gang i året? Å, du tok på deg den mest fantastiske kjolen din. Det var Påske. Den lille kysen på siden av hodet ditt. Du klaget fordi forkynneren forkynte i tjue minutter. Men Han irettesatte deg ikke for det. Han aksepterte det. Du dro hjem, hengte opp den nye kjolen din og sa: “Vel, det er nok religion for ett år.” Men Han gjorde ikke et stort vesen ut av det. Han bare aksepterte det. Det er alt Han kunne få av deg. Noen ganger får Han ikke det av deg. Du gir Ham hvilken som helst plass.

¹⁸⁸ Hvilken del har Han av livet ditt i dag, kristen? Har Han den beste delen, eller gir du Ham bare loftet, eller en liten bønn nå og da? Hvordan er det? Hvilken plass gir du Ham?

¹⁸⁹ Der satt Jesus, satt der borte med ham. Disiplene hans kunne ikke komme inn. De var ikke invitert. Alle sto omkring og så på. Og der satt Jesus, der borte, veldig ukomfortabel, lukten fra veien på Seg, skitne føtter, usalvet ansikt, ikke kysset velkommen, satt bare for seg selv, i hjørnet, hodet bøyd. Den gamle fariseeren, hvorfor inviterte du Ham, din hykler?

¹⁹⁰ Slik er det med menigheten din. Dere vil be om en vekkelse. Når Den Hellige Ånd kommer, vil dere skyve Den bort, dere vil aldri ønske Den velkommen. Noen blir helbredet, eller noe annet, eller fylt med Den Hellige Ånd, dere vil gå omkring og snakke om det, skyve Ham bort. Dere vil ikke ha Den Hellige Ånd lenger. Dere vil ikke ha en forkynner som forkynner Den Hellige Ånd og helliggjørelse. Dere vil ikke ha det lenger. Dere vil ha en klassisk en, en liten dust, helt polert opp med en masse mental teologi, med ordentlig god grammatikk og ting som det.

Gi meg den gammeldagse, Gudsendte, Hellig Ånds-, landsbygdens-, Bibel-forkynnelsen, hvor Jesus er velkommen. Han vil velsigne hjertet ditt.

¹⁹¹ Og du sitter og holder det tilbake. Du vil ikke få Ham til å føle Seg velkommen. Han ønsker å bli lovprist, men du vil ikke

prise Ham. Men du vil rope: “Hei, herr president, hvordan har du det? Jeg har ikke sett deg på lenge.” Og Jesus kommer, du skyver Ham bort i hjørnet, ikke ønsket velkommen.

¹⁹² Du ber og ber og ber om en vekkelse, og når vekkelsen begynner å bryte ut et sted, sier du: “Ha, ikke i min menighet! Ikke ha noe å gjøre med det der borte.” Å, din skuespiller! Stolthet. Nesen i sky! Hykler! Skam deg!

¹⁹³ Min Jesus har kommet til denne byen mange ganger, og dere dyttet Ham bort i hjørnet. Dere har snakket om Det, sagt: “Det var djevelen.” Sagt: “Det var mental telepati.” Sagt: “Det var ingenting i det.” Skam deg, hykler. Jesus vil la deg betale for det en av disse dager, på Dommens Dag. Han kommer til byen, Han banker på døren. [Broder Branham banker på talerstolen ni ganger—Red.] Han utfører ting, og folket vil si: “Å, det er tull”, skyver Det bort. Og hver kveld, i menigheten din, ber om en vekkelse? Fariseer! Skuespiller! Du vil ha det slik du vil ha det. Kristus kommer på den måten Han vil komme. Han vil kanskje gjøre teologien din til skamme. Der sitter Han, etter at Han har blitt invitert, og Han har kommet.

¹⁹⁴ Hvor mange ganger har disse gamle, kalde, formelle likhusene rundt her bedt om en vekkelse? Her om dagen, de ber over hele landet om en vekkelse. Billy Graham og Jack Schuler, og en gjeng av dem, drar på tvers av . . . ber om vekkelser. Og så kommer Den Hellige Ånd ned, og dere stempler Det som frafall. Halleluja! Han kommer ned med de samme tegn og under, og alt, og beviser at Han er der, og dere kaller Det djevelen. Hyklere! Dere vil dø i deres TV, en av disse dager, og gå til helvete i den samme tingen.

¹⁹⁵ Later som, holder på med en haug av teologi fra et eller annet seminar. Skuespillere, hyklere, setter aldri foten innenfor døren. Sier: “Jeg går ikke dit bort på møte. Du aldri . . .” Åh, din hykler!

¹⁹⁶ Jesus sitter, Jesus med skitne føtter. De kaller Ham “Jesu” i Tyskland. Jesu med skitne føtter. Det gjør noe med meg når jeg sier det. Gud, Jesus, den inviterte Gjesten, Herlighetens Prins, Livets kilde, og uvelkommen. Med skitne føtter, sitter der med møkk på føttene Sine, fra veien. Blant alle de andre, som alle er kultiverte og lukter godt. Og der sitter Han lutrygget, med et trett ansikt, svetteflekker på skjegget Sitt, et nedstemt blikk, ukysset.

¹⁹⁷ Jesus ønsker å bli kysset. Det er et Skriftsted i Bibelen, sier: “Kyss Sønnen, så Han ikke blir sint.” Det stemmer. Jesus ønsker å bli kysset. Har du noen gang kysset Ham? Ja visst, du kan.

¹⁹⁸ Han sitter der, uvelkommen, skitne føtter. Jesus med skitne føtter. Å, får det deg ikke til å føle deg uvel? Jesus, skitne føtter, uvelkommen.

¹⁹⁹ Se hva du gjør med Ham i dag. I stedet for å ta Ham inn i den store, flotte kirken din, skyver du Ham unna til et lite bedehus nede på hjørnet, hvor kolonialhandleren ikke en gang hadde en

kolonialhandel. Det er så forurenset. Det er der nede, et lite, møkkete sted, nede i en kjeller et sted. Og du ber om at Han skal komme, og setter Ham i det skitneste hullet du kan finne. Gud, vær nådig!

²⁰⁰ Men, velsignet være Hans Navn, Han kommer uansett. Sier: “Hva er det oppe på hjørnet, et lite, gammelt hallelujakristent tabernakel?” Han kommer uansett. “Det er ingen som går opp dit med unntak av de fattigste.” Vel, det er helt i orden. Han kommer uansett.

²⁰¹ Få Ham til å føle Seg velkommen. Ja. Han prøver å komme inn i den store kirken din, men du lar Ham ikke gjøre det. Du vet for mye. Du er for opptatt med kirkens anliggender. Din hykler! Står der. Du inviterte Ham. Hva ba du om? Han sa hva som ville skje når Den Hellige Ånd kommer. På Pinsedagen beviste Det hva Han ville gjøre når Han kom. Og Han vil komme til din menighet, og du vil kaste Det ut. Din fariseer! Din skuespiller! Du prøver bare å oppføre deg slik de tutet ørene dine fulle med på seminaret et sted.

Vil du ikke ønske Jesus velkommen? Jesu med skitne føtter. Å Gud! Jesu med skitne føtter.

²⁰² Den kjærlige Frelser! De føttene som snart skal gjennombores, de hendene, uvasket, med . . . Føtter med skitt og møkk på seg, fra veien, og med gnagsår. Skitne føtter! Dyrebare hender! Kongemakten skulle snart krones med torner! En hals som vil bli preget av furene av Blodet, når det renner av ansiktet Hans. Og satt blant de religiøse menneskene, uvelkommen. Min Jesus, med skitne føtter. Å Gud! Å, om jeg kunne vært den tjeneren. Å, om jeg bare kunne kommet og vasket føttene Hans! Der er Han, sitter der. Skitne føtter, uvelkommen. Ingen vil ha noe som helst med Ham å gjøre, føttene Hans er så skitne.

²⁰³ Så hva gjorde Han? Hva gjorde Han? Han kom uansett. Han kom uansett. Sa: “Ja, Jeg vil være der.” Så Han sitter der, Han holdt avtalen Sin. Han vil holde avtalen Sin med deg, hver gang. Der setter Han seg ned.

Fariseeren sitter der oppe, gnir seg i hendene, sier: “Se nå. Nå, Jones, ser du ham?” Her er de, visste ikke at Jesus satt der.

²⁰⁴ Tror du Han var ukomfortabel? Ja visst, Han var ukomfortabel. Han visste ikke . . . Alle menneskene rundt, Han følte Seg ukomfortabel. Ingen ønsket Ham velkommen. Så da, før du vet ordet av det, hva gjorde de . . . gjorde Han da? Hva sa Han? Han satt der på den måten. Hør nå. Se hva Han gjør.

Se nå utenfor. La oss se utenfor. Der ser alle på. Ingen visste Hvem Han var. En sier: “Vel, hvor er Han?”

²⁰⁵ Se nå, la oss få en annen scene her. Se, gående nedover gaten der borte, ser jeg en—en liten, alminnelig kvinne. Å, hvilket navn hun hadde i byen! Hun var en synder. Vi skal ikke gå i detalj

rundt det. Hun var en prostituert, en kvinne med dårlig rykte, den som gjorde galt. Men husk, broder, hun er noens datter. Det stemmer.

²⁰⁶ Hvordan vet du hva som forårsaket det livet? Kanskje en kjæreste introduserte henne til den slags liv, tok henne i armene sine og lovet henne alt. Og så, da han ruinerte karakteren hennes, løp han bort og forlot henne, for å ødelegge en annen. Og det introduserte henne til denne slags liv. Hvem kjenner historien bak henne? Men nå er hun merket. Ingen hadde noe med henne å gjøre. Hun streifer gatelangs, tjener penger så godt hun kan.

²⁰⁷ Jeg kan høre henne si: “Se der på fariseerens hus. Lurer på hva som skjer?” Hun kan selvsagt ikke komme inn i en slik forsamling. Det er fullstendig upassende for en prostituert å komme til et slikt sted.

²⁰⁸ Men hun stiller seg utenfor. Å Gud! Jeg ser henne stå på tærne, over denne store, gamle karens skuldre. Hun prøver å se. Hun sa: “Vel, se på alle de gode tingene å spise. Å du! Om ikke de rike har . . . Å, er det ikke herlig?”

²⁰⁹ Og blikket hennes faller der i hjørnet. “Vel, se! Det er Ham. Det er Ham. Å,” sier hun, “det kan ikke være slik. Føttene Hans er skitne. Ansiktet Hans er skittent. Vel, Han er ikke—Han er ikke velkommen.” Han er sjeldent velkommen blant de rike. Hun sa: “Jeg . . . Å, det er ikke mulig. Er det virkelig Ham?”

²¹⁰ Hun ser igjen. “Ja, det er Ham.” Hun snur seg, løper bort fra mengden, veldig fort. Ned trappetrinnene går hun, til en gate. Opp et par knirkende trinn, så det krenger når hun går opp på sitt lille loftsrom. Hun løper bort og ned i sin—sin lille kiste, som hun har der. Hun åpner den og løfter opp en liten pose. Den inneholder alle pengene hun har. Hun ser på den. Hun setter den ned, den klirrer.

²¹¹ Hun sier: “Jeg kan ikke. Jeg kan ikke gjøre det. Dette må være en drøm. Det må være noe galt med meg. Jeg kan ikke gå på den festen. Jeg kan bare ikke gjøre dette.” Kanskje tar hun og legger den tilbake. “Å, men, om . . . Jeg kan ikke gjøre det. Han vil vite hvordan jeg fikk de pengene. Han er en Profet. Han er en Seer. Han vil vite hvordan jeg fikk de pengene. Men, å, se, de inviterte Ham, og Han sitter der på den måten. Hvorfor har de gjort det? Å, noen burde ta seg av det.”

²¹² Og noen burde ta seg av det i dag. Men de vil ikke gjøre det. Dere er altfor godt underholdt. Må bli hjemme, se på TV. Dere må dra til drive-in om kvelden. Det er for varmt å gå i kirken. Å, dere skuespillere!

²¹³ Denne alminnelige horen, hun løfter den opp igjen, hun sa: “Men jeg må! Å, jeg må være gal.” Tårene renner nedover kinnene hennes. Hun sa: “Å, og det å se Ham, og å se hvordan Han så ut, bare et trist uttrykk, alle gikk forbi, og ingen ønsket Ham

velkommen. Han sitter der som en—som en veggepreyd, alle går forbi Ham.”

²¹⁴ Det er slik Han er i dag, alle går forbi Ham. Å, dere går til kirkene deres. Dere har deres religion. Dere har deres læresetninger, og så videre. Men hva med Jesus? Dere bare går forbi Ham, lar Ham sitte der på den måten.

Hun sa: “Jeg må gjøre noe med det. Jeg er nødt til det. Jeg gjør ikke. . .”

²¹⁵ Du vet, det er noe med kvinner, jeg ønsker ved Gud at de ville bruke mer av det. Det er noe med dem, de står ikke og undrer seg slik menn gjør. Vi står og undrer oss, og pønser det ut, men kvinner går vanligvis og gjør det de har på hjertet.

²¹⁶ Hun sa: “Jeg—jeg må bare gjøre det.” Så jeg ser at hun svøper kappen rundt seg, plukket opp den lille sokken sin, full av hver eneste penny hun hadde. Hun forlater det gamle krypinnet sitt og går nedover gaten, i all hast. Og se der borte, og hun går inn i denne store parfymebutikken.

²¹⁷ Og jeg ser denne gamle jøden med lang kroknese som står bak der, teller pengene sine, tingene som hadde blitt kjøpt den dagen. Han sa: “Å du, jeg har ikke engang dekket kostnadene! Har ikke engang dekket kostnadene!” Tvers igjennom gretten og ute av seg.

²¹⁸ Og før du vet ordet av det, går hun inn gjennom døren. Nå, han behandler henne ikke som en dame. Han ser ut, sier: “Vel, se hva som er der ute!” Han går ikke ut og sier: “Kan jeg hjelpe deg med noe?”

Sa: “Vel, hva vil du?”

²¹⁹ Hun sa: “Jeg vil ha den beste alabastkrukken du har i butikken. Jeg vil ha den beste du har.” Klirrer med pengene. Å, når han ser pengene, blir det annerledes nå. Mhm. Ja. “Jeg vil ha det beste du har.”

²²⁰ Han er verdig det beste. Hva gjør du for Ham? Gir Ham det som er til overs? Å ja, du løper rundt dagen lang og gir Ham tre minutter om kvelden før du legger deg. Jesus fortjener ditt beste, venn. Han fortjener alt du har. Men hva gjør du med det? Du gir Ham bare hva som helst. Han tar det. Han tar det, uansett. Han, Han tar det.

Men hun sa: “Jeg vil ha det beste.” Og det kostet henne alt hun hadde å få det beste.

²²¹ Det er hva du vil gjøre. Gi ditt beste, å gi Ham ditt beste. Gi Ham det beste av livet ditt. Gi Ham det beste av sangene dine. Gi Ham hele ditt talent. Gi Ham alt du har. Gi Ham føttene dine. Gi Ham hendene dine. Gi Ham øynene dine. Gi Ham munnen din. Gi Ham ørene dine. Gi Ham sjelen din. Gi Ham hjertet ditt. Gi Ham din lovprisning. Gi Ham alt du har. Halleluja! Han fortjener det beste.

Hun sa: “Jeg vil ha det beste du har.”

“Vel”, sa han, “la oss se hvor mye penger du har først.”

²²² Så han tømmer sokken, teller det opp. Jepp, to hundre og åtti mynter romerske denarer, det er akkurat hva det kostet. Så går han bort og henter krukken, setter den foran henne.

Jeg hører ham si: “Jeg lurar på hva hun skal gjøre med den?” Her går hun, ut gjennom døren. Hun må skynde seg. Hun er sen.

²²³ Det er bedre sent enn aldri. Er det ikke? Du har ventet lenge også, men det er bedre å komme. Ikke forbli slik du er. Lenge har du ønsket å virkelig være en kristen. Ventet lenge. Det begynner å bli ganske sent. Det stemmer. Men gå uansett. La dette være tidspunktet. La denne morgenen være morgenen. “Jeg går hele veien for Kristus nå. Jeg må komme meg dit.”

²²⁴ Her kommer hun. Jeg kan se to menn dulte borti hverandre: “Se hvem som går der. Se hvem som går der. Se. Jeg tipper hun skal til festen, fariseeren. Lurer på om fariseeren inviterte henne?” Å, du er. . .

²²⁵ Vi amerikanere er altfor gode. Vi innser bare ikke hvor elendige vi er. Det stemmer. Vi er altfor gode. Vi er alltid bedre enn noen andre. Din stakkars, nakne, bedrøvelige, elendige hykler! Vet du ikke at du er fortapt? Å, Amerika, hvor ofte ville ikke Gud ha tatt deg, men du ville ikke! Han har jo sendt deg rettferdige menn som forkynte og levde på kjeks og vann fra bekken, brød og vann. Og du gjorde narr av dem og kalte dem “holy-roller”, kastet dem i fengsel og raserte stedene deres og foraktet dem. Å, du er altfor god. Du trenger ikke—du trenger ikke noe.

Bibelen sier, i Åpenbaringen: “Vet dere ikke at dere er blinde, ynkelige, elendige, fattige og nakne, og vet det ikke?” Å ja!

²²⁶ Ja, kvinne, du kan ta og gå ut her og fiffe deg opp og ha på de beste klærne. Du kan gå til de beste kirkene. Du fiffer deg ordentlig opp og får manikyur på håret ditt, eller hva enn du kaller det, og går med store høyhælte sko, og sminket som et sirkus, og går ned til kirken og sier: “Jeg er like god som de er.” Å, ditt ynkelige, blinde vrak! Du vet ikke at du er fortapt. Ja.

²²⁷ Du tenker at fordi du har et ekstra sett klær, og, min gode mann, fordi du kan kjøre i en god bil i dag og har en god jobb, og sjefen klapper deg på ryggen, du tror at du er så vellykket. Du skyr kirken. Du ville ikke gått til et sted hvor de gikk til alteret og ba. Du er skamfull for at naboene dine skal se deg. Din stakkars hykler! Vet du ikke at du er fortapt? Du vil ikke ha Jesus. Du har ikke rom for Ham.

Dultet borti hverandre, sa: “Se hvem som går der.” Ja.

De går forbi meg uten å ense meg, de som en gang gikk forbi meg med et smil. (Dere har hørt sangen.)

Nå er jeg merket, merket, merket,
 Jeg er merket nå hvor enn jeg går.
 Jeg er merket, merket, merket.
 Alle synes å vite hva jeg er. (Det stemmer.)
 Men jeg har blitt forseglet, forseglet, forseglet,
 Jeg har blitt forseglet ved Guds Hellige Ånd.
 Å ære være Gud! Halleluja! Amen!
 Jeg er Hans, og jeg vet Han er min.

Bare dult borti hverandre, om dere vil. Jeg er på vei. Halleluja! Jeg vil komme dit snart. Det stemmer. På sin vei.

228 Der går hun. Hun drar sløret sitt opp over ansiktet sitt. Nedover gaten går hun. Alle disse hyklerne dulter borti hverandre. Hun kommer like bort til der det er. Hun retter seg opp, tårene hadde gjort kinnene hennes varme. De ser at hun har grått. "Lurer på hvorfor hun gråter?"

229 Hun stanser, rett på utsiden. Hun ser opp. Hun sa: "Å, jeg kan ikke. Jeg kan ikke. Å, jeg kan bare ikke gjøre dette. Jeg kan ikke. Men, hei, hva vil Han si når han vet hva jeg er?"

Det er en god ting, synder. Han vet hva du er. Amen. Kom uansett. Kom uansett.

230 Å, du fariseer som har gått i kirken alle disse gangene og skal forestille en kristen. Han vet hva du er. Ikke vær redd for det. Han vet hvem du er. Han vet hva som er inni deg. Du skammer deg for å komme til alteret etter å ha tilhørt menigheten så lenge, men Han kjenner deg. Han vet hva som er inni deg.

231 Hun stanset. Hun sa: "Å, jeg kan bare ikke gjøre det. Jeg kan bare ikke gjøre det. Hva vil Han si om en kvinne som meg? Hva vil Han si? Men her har de invitert Ham, og det er min anledning."

232 Å, dere innser ikke hvilken anledning dere har fått. Dere har en anledning i dag, venner, til å bli fylt med Den Hellige Ånd. Du har en anledning i dag til å være en av Guds hellige. Du trenger ikke å være en—en stinkende synder. Du kan være en hellig. Du trenger ikke å være en hykler. Du trenger ikke å være en kirkegjenger, og ikke en kristen. Du trenger ikke å være med på notene og late som om du er en kristen, og gå i kirken og skjule din ondskap. Du kan virkelig være en kristen. Du har en anledning.

233 Og her er hun. Hun sier: "Å, se. Men hva vil Han si om jeg kommer? Hva vil Han gjøre?" Men jeg hører henne si: "Vel, en gang hørte jeg Ham forkynne." Der har du det. Hvis du noen gang hører Hans Ord, er noe annerledes fra da av. Å, Glory! "Jeg hørte Ham der nede ved Galileas bredder en dag." Sa: "Alle disse andre menneskene sto rundt Ham. Han løftet opp Sine dyrebare hender og sa: 'Kom til Meg, alle dere som strever og har tung å bære. Jeg vil gi dere hvile.'" Hun tenker: "Å, Du vet det er hva jeg trenger, er hvile. Min stakkars, ynkelige sjel brenner. Og Han sa: 'Den som

vil.' Det betyr meg. Det var meg. Ja visst. Men se hva som står mellom meg og der.”

²³⁴ Det er hva som står mellom deg og Ham. Det er en hel del bedragere som står mellom deg og Ham. Det er en hel del som ønsker å holde deg borte fra Ham. Det er en hel del som vil fortelle deg at det var galskap. De står fremdeles mellom deg og Jesus, men Han sa: “Kom.” Halleluja! “Kom.” Ja visst!

²³⁵ Broder, vet du hva hun gjorde? Hun gjemte den alabastkrukken under armen, og hun begynte å skubbe unna den ene etter den andre. Hun albuete seg vei gjennom folkemengden inntil hun nådde Jesus.

Kunne du ha gjort det? Albue deg vei frem, bort fra vantro: “Miraklenes dager er forbi. Det er ikke noe slikt som Den Hellige Ånd.”

Fortsetter bare å skyve dem bort, banet seg vei til hun kom frem til Ham.

²³⁶ Nå, her står hun. Hun står foran Jesus, det eneste stedet hun noen sinne kan finne hvile for sin sjel. Hun er hjelpeløs. Hun faller ned. Hun faller til bakken. Hun begynner å tute og gråte. Tårene strømmer nedover kinnene hennes. Å, hun er så skyldig. Og hun er så trist over å se Ham sitte der med skitne føtter. På banketten, og skitne føtter. Og hun gråter. Og før du vet ordet av det, blir hun helt ute av seg. Hun vet ikke hva hun gjør.

²³⁷ Gud hjelp oss til å bli ute av oss, en gang imellom, for å komme til Jesus for å bli frelst. Broder, jeg husker da jeg kom til Ham, jeg ble ute av meg. Jeg brydde meg ikke om hvem som var rundt. Jeg gråt. Jeg ropte. Jeg pristet Herren. Jeg brydde meg ikke om hvem som sa noe. Jeg var ute av meg. Gud hjelp oss å skyve disse gamle, tørre trosbekjennelsene og konfesjonene til side, så vi kan komme til Jesus og bli frelst.

²³⁸ Hun var ute av seg. Tårene trillet nedover kinnene hennes. Før du vet ordet av det, var hun helt ute av seg. Hun sto ved kjærlighetens kilde. Og hun var så ute av seg, til, fant hun ut, hun vasket føttene Hans med tårene som rant ned av ansiktet hennes.

²³⁹ Å, hvilket vakkert vann! Hvilket vakkert vann! Tårer fra den angrende synder, som vasker Jesu skitne føtter. Tårer fra en angrende synder, som vasker Jesu skitne føtter. Hun er ute av seg. Hun skrubber føttene Hans. Hun visste bare ikke hva hun skulle gjøre. Hjertet hennes var så lykkelig for at hun hadde anledningen til å stå i Hans Nærvær. Hun vasket føttene Hans med tårene sine, bare skrubbet dem.

²⁴⁰ Og før du vet ordet av det, ble hun så entusiastisk, og så ute av seg, at hun . . . håret hennes falt ned. Hun hadde satt opp alle krøllene sine, vet du, på toppen av hodet sitt, og håret hennes falt ned. Og hun begynte å tørke føttene Hans med håret sitt. Å, hvilket tørkehåndkle!

241 Hør. Hvis noen av kvinnene i disse dager hadde prøvd å vaske føttene Hans og tørke dem med håret sitt, måtte de ha stått på hodet for å gjøre det. De klippet av håret sitt. Det stemmer. Husk, vent et øyeblikk, jeg sa ikke det som en vits. Dette er ikke en tid for å vitse. La meg si dere noe. Det er Bibelen. Bibelen sier at en kvinnes hår er hennes ære. Det stemmer. Og se. Hva skjedde?

242 Den eneste anstendige tingen hun hadde med seg var sitt lange hår. Og det falt ned ved føttene hennes. . . ved føttene Hans. Hun la sin ære ved Hans føtter. Hun tørket føttene Hans med sin ære. Halleluja! Gud, hjelp oss å gjøre det samme. Tørke føttene Hans, skyll dem med tårene fra vannet av kilden til et angrende hjerte. Fra hjertet hennes vellet det frem tårer: "Å Gud, jeg er så elendig. Jeg er så ussel, Herre. Å Gud!" Og æren hennes lå der ved føttene Hans. Hun tørket av føttene med sin ære. Hvilket bilde! Hvilket bilde av frelsen! Tårer fra øynene hennes vasket føttene Hans. Æren, den eneste anstendige tingen hun hadde, hun tørket dem med den. Å du!

243 Hun reiser seg opp. Hun klarte ikke å reise seg. Hun var halvveis oppe, tårene strømmet nedover kinnene hennes. Det var som kilder som rant unna ansiktet hennes. Og hun vasker føttene Hans. Og hun løfter opp denne alabastkrukken. Hun bryter av toppen av den—enden av den. Og hun tømmer den utover alt. Overrisler ikke bare føttene Hans. Hun tømmer ut alt. Hele livsoppholdet sitt, all hennes ære, alle pengene hennes, hele hennes alt, og til og med hele hennes hjerte, tømmer ut tårene, hun legger det ved Jesu føtter.

244 Å, du stakkars kirkemedlem, elendige hykler, som står der, over alt, så formell og likegyldig. Ser du ikke hva denne stakkars prostituerte gjorde? Hun la alt ved Jesu føtter. Hun ønsket at Han skulle føle Seg velkommen.

245 Hva har skjedd med festen? Hvem bryr seg om hva som har skjedd med festen. Jeg er ikke interessert i festen. Jeg er interessert i en synder som kommer til Kristus. Uansett hvordan hun kommer seg dit, bare at hun kommer frem. Den dumme festen. Det er problemet i dag. Så opptatt av fester og ting, suppemåltider, underholdning og baseballkamper og terningspill i kirken, og alt mulig, til dere—til dere lar Jesus gå ut. Å, for en skam!

246 Her er det. Festen er oppløst. Se dem alle stå omkring, glaner, glør. Nå, se. Fariseeren dultet borti den andre: "Så, du skjønner, hadde han vært en profet, ville han ha visst hva slags kvinne som sto hos ham. Ser du, jeg fortalte deg at han ikke var en profet. Ser du, nå, jeg vet hva det er."

247 Den stakkars kvinnen, hun kunne ikke engang høre det. Hun var så lykkelig. Tanken slo henne: "Hva om Han flyttet foten Sin?" Ville Han flytte foten Sin? Om hun hadde. . . Om Han hadde flyttet én fot, hadde hun vært ferdig. Men du vet, det

gjorde Han ikke. Han nøt det. Han nøt tjenesten som ble gjort for Ham. Han nøt at noen elsket Ham så høyt. Han forholdt seg bare helt rolig. Og hun tok én fot, og så den andre. Og hun [broder Branham lager en kysselyd—Red.] kysset føttene Hans. Å du! Hun var ute av seg. Å Gud, jeg skulle ønske vi kunne bli slik. Bare sitte ved føttene Hans.

248 Vel, så, før du vet ordet av det, sier den gamle fariseeren: “Ser du, jeg fortalte deg at han ikke var en profet. Han ville ha visst.” Sa: “Se, den kvinnen vil til og med ødelegge ryktet hans.” Å, hvor blind. Å du! Å, stolthet er en slik ondskapsfull ting! Hør. Hun . . . Han trodde den kvinnen ville ødelegge ryktet Hans.

249 Vel, broder, Jesu rykte ble til i synderes nærvær. Det er hvor ryktet Hans ble til. Ikke blant de formelle og stive, men blant syndere som er villige til å omvende seg. Det er hvor Jesu rykte ble til, når syndere kom til Ham.

250 Og der er hun, hun har vasket føttene Hans. Og hun bare kysser de dyrebare føttene Hans, sier: “Å Gud! Tenk at jeg kysser, akkurat nå. Om en stund vil en stor, gammel nagle bli drevet gjennom den for at Blod skal bli utgytt for mine synder”, og kysset føttene Hans og holdt på.

Og Simon sto bak der: “Mhm.” Å, jeg kan se ham bli rød i ansiktet, og deretter hvit av sinne. Åh du!

251 Jesus snudde seg mot ham. Han sa: “Simon, jeg har noe å si deg.” Ser du? “Jeg har noe å si deg. Jeg har kommet til ditt hus på din invitasjon. Du inviterte Meg til å komme. Og du ga Meg aldri vann til å vaske føttene Mine.” Sa: “Jeg kom til ditt forværelse, og du ga meg ikke olje til å salve Meg med.” Og sa: “Du kysset Meg ikke en gang. Du ønsket Meg ikke velkommen.” Å Gud!

Branham Tabernakel, våkn opp!

252 “Du vasket ikke føttene Mine. Du ba Meg om å komme, og du vasket ikke føttene Mine. Du lot Meg sitte her, forlegen. Jeg ønsket å bli satt pris på, men du ville ikke la Meg bli det. Du vasket ikke føttene Mine. Du ga Meg aldri olje til å salve ansiktet Mitt med. De svir. Kinnene mine sved. Jeg har reist i to dager gjennom den hete solen. Du ga Meg aldri noe salveolje til å hjelpe Mitt stakkars solsvidde ansikt. Føttene Mine er skitne, og de stinker, og du ga Meg ikke vann til å vaske dem med. Og du kysset Meg ikke en gang, for å ønske Meg velkommen. Men”, sa Han, “denne stakkars kvinnen, helt siden hun kom inn i denne bygningen, har hun ikke sluttet å kysse føttene Mine.” Halleluja! “Å, jeg vil ikke gjøre det for deg.”

Sa: “Og Jeg sier til deg”, til kvinnen, “syndene dine, som er mange, er deg tilgitt.”

253 Hva godt vil den gamle, formelle menigheten din gjøre deg? Hva godt vil det gamle papiret, som har navnet ditt påskrevet,

gjøre deg? Du må ønske Jesus velkommen. Vil kanskje få litt av den stivheten ut av deg.

²⁵⁴ Han sa: “Hennes synder, som er mange, er alle tilgitt deg.” Jeg kan bare ikke forkynne lenger. Jeg tenker . . . Å Gud! “Syndene dine, som var mange, er alle tilgitt deg. Gå i fred nå.” Hun står over Ham. Kinnene hennes er fårevåte. Øynene hennes fylt av tårer. Oljen er utover munnen hennes og ansiktet hennes, fra å ha kysset føttene Hans da hun salvet Ham. Tårene renner nedover kinnene hennes. Håret hennes henger ned, gjennomvått av møkka og støvet og lorten fra veien, hang igjen i håret hennes, som hun hadde vasket føttene Hans med. Og å høre det Ordet: “Du har ført skam over deg selv, men”, å høre Ham: “Nå er alle syndene dine tilgitt.” Åh, åh, åh! “Alle syndene dine er deg tilgitt. Gå i fred.” Å Gud!

Jeg ønsker å stå der. Jeg ønsker å gjøre det også, en herlig dag når det hele er over, jeg har forkynt min siste tale.

²⁵⁵ Jeg begynner å bli gammel nå, innser jeg. Jeg sa til guttene i morges, jeg sa: “Jeg er allerede førtiseks år. Å, jeg må gjøre noe for Gud.” Jeg kan ikke være her stort lenger. Naturen viser det. Hvis jeg blir i tjue år til, ja, tjue år, se hvor jeg ville være. Livet svinner hen. Det går bort. Jeg kan se det.

²⁵⁶ Men en dag, når det hele er over, vil jeg ikke ha et herskapshus. Jeg vil ikke ha noe stort i Himmelen. Jeg ønsker å kripe frem i de samme føttene. Se ned på dem og stryke over dem litt med hånden min. Kysse Ham rett på foten, si: “Å Jesus! Åh!” Si: “Du elsket meg da min sti var så mørk. Da jeg var så trengende, Herre, og så likegyldig, Du elsket meg da. Du er Den Som førte meg igjennom, Jesus. Å, jeg elsker Deg. Jeg elsker Deg.” Åh, åh! “Å Jesus! Å Jesus! De føttene ble merket for min skyld, Jesus. Jeg elsker Deg. Jeg elsker Deg.” Åh, åh, åh, åh!

²⁵⁷ Jeg lengter etter å røre ved Ham på den måten, si: “Nå, Mester, Du vet alt om det.” Jeg føler at jeg kunne gå bort da. Det, det ville—det ville betale hver kamp på veien for meg. Livets kamper kan være mange, og de kan være kalde, hvor lite det vil virke den morgenen når vi går oppover gatene av gull. Det er så mange bakketopper vi skal bestige oppover. Jeg er ofte sliten. Men en dag når jeg kommer dit, og bruker mine siste krefter. Om jeg bare kan se Ham da, stryke føttene Hans og ønske Ham velkommen. Om jeg kan si: “Herre Jesus, åh, jeg er så glad for at Du elsket meg da jeg var så syndig. Jeg er så glad for at Du bevarte meg da jeg ikke kunne gjøre noe annet, Herre, Du bare hjalp meg. Da jeg var syk, helbredet Du meg, Herre. Da jeg var en synder, tilga Du meg. Å, velsignede Jesus, la meg stryke Dine kjære føtter igjen.” Åh, åh! Å du!

Jeg kan bare ikke forkynne lenger. La oss bøye hodet vårt bare et øyeblikk, mens pianisten kommer frem, om hun vil.

258 Kjære Jesus, åh, Jesus med skitne føtter! Åh, åh, åh, åh! Denne kalde verden er likegyldig, får Deg til å føle Deg så uvelkommen. Jesus, hva kan jeg gjøre? Kjære Gud, hva kan jeg gjøre? Jeg ønsker å møte Deg en dag, Herre. Jeg ønsker å stryke Dine dyrebare føtter og si: “Herre, Du elsket meg. Du fikk arr for min skyld. Du ble såret for mine overtredelser, og ved Dine sår ble jeg helbredet. Jeg elsker Deg så høyt, Herre, fordi Du elsket meg.” Vil Du ikke, Herre, la oss alle gjøre det? Gi det, Far.

259 Mens vi har hodene våre bøyd. Jeg undres om dere vil tenke nå. Vil dere løfte hånden, bare et minutt, den som vil si: “Broder Branham, jeg har vært en synder. Jeg ønsker å ta imot Jesus nå. Jeg har invitert Ham til huset mitt, broder Branham. Jeg har på en måte skammet meg over Ham foran folket mitt.” Gud velsigne deg, mor. “Jeg har invitert Ham til huset mitt. Jeg har ikke vartet opp for Ham. Jeg har bare vært litt skamfull over det. Jeg ville se naboene komme inn. Det er tid for meg til å gå og be, jeg bare lar det passere. Ville ikke si noe. Jeg skammer meg, broder Branham, for at jeg gjorde det.”

260 “Jesus, jeg skammer meg. Jeg vil løfte hånden min til Deg, Jesus, og be Deg om å tilgi meg. Jeg har ikke vartet opp for Deg slik jeg burde.” Gud velsigne deg, unge mann. En annen som vil løfte hånden sin, si: “Gud, vær meg nådig.” Gud velsigne deg, gutt. Gud velsigne deg, dame.

261 Jesus er her. Han er her like mye som Han alltid har vært. Han er her på samme måte som Han var på banketten hos fariseeren. Vi inviterte Ham til å komme inn denne morgen. Her er Han. Skammer du deg ikke litt over deg selv? Vil du ikke ha disse tårene som renner nedover kinnene dine, og si dette til Ham: “Herre, jeg skammer meg. Jeg—jeg—jeg ønsker ikke å være likegyldig. Jeg—jeg—jeg ønsker å elske Deg. Jeg ønsker å gjøre alt”? Vil du rekke opp hånden din til Ham? Si: “Ved dette, Herre. . .” Gud velsigne deg, broder. Gud velsigne deg, broder. Gud velsigne deg, deg, deg. Deg, søster. Se på Jesu naglemerkede føtter. Gud velsigne deg, broder. En annen, bare løft hånden din. Gud velsigne deg, søster. Gud velsigne deg, broder. Gud velsigne deg, søster. Bare hold hodene deres bøyd mens Gud snakker nå.

Urtidens klippe, brast . . .
La meg skjule meg i Deg.
La det vann og . . .

262 Gud velsigne deg, Doe. Vel, kom frem hit nå. Kom frem hit. Vil du ikke gå ned med Ham her? Noen her som er en synder, ønsker å komme og knele ned?

. . . dobbel kur
Frels fra vreden og gjør meg ren.

Når jeg trekker dette flyktige åndedrag,
 Når øynene mine lukker seg i døden,
 Når jeg stiger opp til ukjente verdener,
 Og skuer Deg på Din Trone,
 Urtidens Klippe, som brast for meg,
 La meg skjule meg i Deg.

²⁶³ Din holdning nå vil kunne forandre hele bildet. Vil du komme til alteret, knele ned? Dere som føler dere skyldige, vil dere komme, knele rundt alteret? En dag må du møte Ham, Urtidens Klippe. Hva gjør du for Ham nå? Dette er din anledning.

Til ukjente verdener,
 Og skuer Deg på Din Trone,
 Urtidens Klippe, som brast for meg,
 La meg skjule meg i Deg.
 Åh . . .

²⁶⁴ Nå, dette er din anledning, hvis du kommer frem til alteret og ber. Alteret er åpent for alle som ønsker å komme nå for å motta Kristus som deres Frelser. Kom frem rundt alteret og be. Vil dere gjøre det? Hvis det ikke er plass rundt alteret, stå rett i midtgangen. Og vi kommer til å be om noen få øyeblikk.

Nå, la oss synge det igjen:

Når jeg stiger opp til ukjente verdener,
 Og skuer Deg på Din Trone,

²⁶⁵ "Urtidens Klippe, husk meg på denne søndag morgen i Branham Tabernacle, når jeg kommer til alteret. Jeg har sett at Du ønsker å bli oppvartet, jeg har kommet for å gi Deg mitt liv. Jeg har kommet for å innvie livet mitt til Deg på ny." Hvis det er noen her som ønsker å innvie livet deres på ny, kom nå.

Når jeg trekker dette flyktige åndedrag, (Ja, Herre.)

Når øynene mine lukker seg i døden,
 Når jeg stiger opp til ukjente verdener, (Det må komme.)

. . . skuer Deg på Din Trone,
 Urtidens Klippe, som brast for meg,
 La meg skjule meg i Deg.

Når jeg trekker dette flyktige åndedrag,
 Når øynene mine lukker seg i døden, (Å Gud!)
 Når jeg stiger opp til ukjente verdener,
 Og skuer Deg på Din Trone,
 Urtidens Klippe, som brast for meg,
 La meg skjule meg i Deg.

Jeg er på vei til Det lovede land.

. . . lovede land,
 Jeg er på vei til det lov- . . .

Albu deg vei gjennom. Kom igjen.

Å hvem vil komme og gå med meg?
Jeg er på vei til Det lovede land.

Jeg er på vei til Det lovede land.

[Tomt område på lydbåndet—Red.]

. . . med meg?

Jeg er på vei til Det lovede land.

DEN UVELKOMNE KRISTUS NOR55-0911
(The Unwelcomed Christ)

Dette budskapet av broder William Marrion Branham som opprinnelig ble talt på engelsk søndag morgen den 11. september, 1955 i Branham Tabernacle i Jeffersonville, Indiana, U.S.A., er tatt fra et lydbånd opptak og trykt uredigert på engelsk. Denne oversettelsen på norsk er trykket og gitt ut av Voice Of God Recordings.

NORWEGIAN

©2020 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Informasjon om opphavsrett

Alle rettigheter forbeholdes. Denne boken kan skrives ut på en privat skriver for personlig bruk eller deles ut gratis, som et verktøy for å spre Evangeliet om Jesus Kristus. Denne boken kan ikke bli solgt, reproduisert i stor skala, publisert på en nettside, lagret i et mottakersystem, oversatt til andre språk eller bli brukt for å samle inn penger uten uttrykkelig, skriftlig tillatelse fra Voice Of God Recordings®.

For mer informasjon eller vedrørende annet tilgjengelig materiale, vennligst kontakt:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org